Cuvântul — cei ce fac Vizite în Țara

NOUL CONSERVATORISM LA VEST ŞI LA EST

Ion ION

Anti-stângismul care l-a adus la guvern pe Reagan în Statele-Unite, era oarecum în marș de mai mulți ani în două țări de capitală importanță pentru viitorul emisferului occidental, Anglia și Republica Federală Germania. Cetățenii din aceste țări erau din ce în ce mai obosiți de dictatura străzii și a teroarei cu sistemul crimei organizate, așa că s'a ajuns în acest an la cele mai senzaționale rezultate electorale din Europa de după război: și în Anglia și în Germania Occidentală au ieșit cu majorități zdrobitoare partidele conservative, decise să remedieze dezastrele economice, sociale, morale și politice provocate de socialiști.

Acest nou val de conservatorism din lumea liberă a trezit însă și conservatorismul stalinist din lumea comunistă. Așa că pe măsură ce Europa de Vest tinde să se întoarcă la cât mai libera inițiativă și concurență, în Sov-Eur-Asia se înăsprește ortodoxia marxist-leninistă și procesul colectivizării este reluat pentru desăvârșirea lui în cât mai întinse unități agro-idustriale, care nu se chiamă colhozuri, ci "ferme de stat".

De mai mulți ani, sau mai bine zis cu deosebire în ultimii cinci-șase ani, Președintele din R.S.R. anunța viitorul economic al României în concentrările agro-idustriale cu niște noi tipuri de orașe, "agropole", iar nu mai mult decât la sfârșitul anului trecut, același fiu preferat al Providenței, oferea ca remediu la foamete și tot felul de lipsuri, mai mult marxism-leninism, mai mult partid, mai multă poliție, mai multă represiune. Cine s'ar fi așteptat vreodată că acest conservatorism stalinist, socotit mort, de pildă în Ungaria, avea să răsune din Dealul Mitropoliei până în reduta Kremlinului?

După moartea lui Brejnev, a venit un nou țar, Andropov, despre care toți sovietologii noștri spuneau că este un liberal, care bea whiski și dansează tango. Numai că acest "liberal", odată instalat pe tron a început să-i tragă și el cu "omul nou", cu "mobilizarea culturii" pentru a se realiza "colectivizarea sufletelor", ca să se ajungă la comunism, deci la fericirea cea mai egală din istoria umanității.

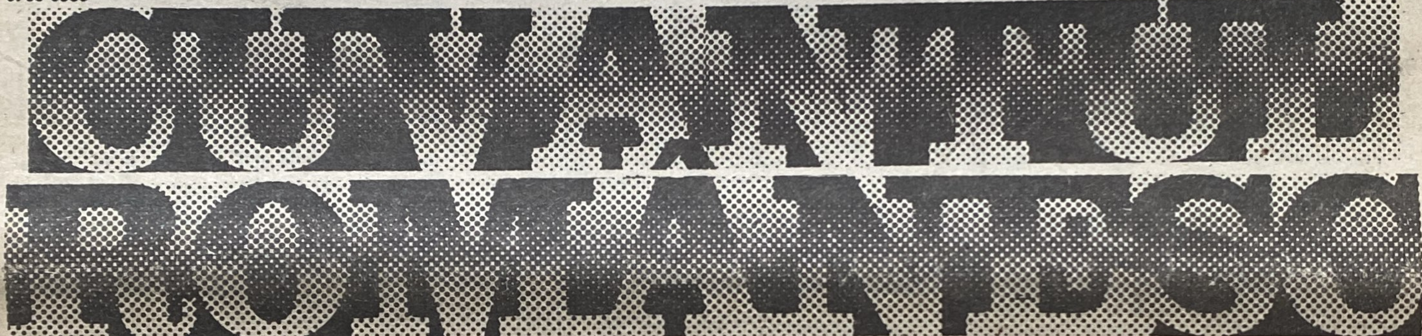
Dacă ne întrebăm de unde știe Andropov toate aceste profunde lucruri, răspunsul este inevitabil: dela Președintele, ce mai vorbă ? Pentrucă e un secret pe care îl știe toată lumea: Imperiul Sov-Eur-Asiei nu este independent. Independentă este o țară de zeci de ori mai mică, dar de când are cel mai învățat președinte din lume, toată omenirea învață dela el, dela Franța cu Mitterandul ei, până la Rusia cu Andropovul ei. Președintele și mama națiunii lui, sunt doctori ai tuturor Universităților din lume, și au scris atâtea cărți traduse în toate limbile, încât foile lor puse una lângă alta ar acoperi cinci Oltenii, nu una.

Andropov a știut dela cine să învețe și a învățat bine dela guberniantul din Dacia, spre binele tuturor Rușiilor. Si pentrucă veni vorba de Dacia, pe vremea Ecaterinei cea Mare a fost vorba la Moscova de eventualitatea creerii unui stat tampon, între Rusia și Imperiul Habsburgilor, care să se cheme Dacia. Acum, în presa liberă din R.S.R., a început să se agite ideea scoaterii Românilor din componența Românilor, care de fapt nu sunt nimic altceva decât DACI, așa că și țara lor ar fi mai normal să se cheme Dacia. Conservatorism la culme, nu? Alături de "Republica Moldovenească" ar exista și o "Dacia", repusă pe picioare de noul Burebista. Pentrucă așa este Dacia: cam la două mii de ani odată, dă câte un Burebista "integrator", iar acum "integrarea" ar fi modernă, în numele "omului nou" care în Dacia nu poate fi decât, Dac, cum au fost toți dela Burebista, Marx, Lenin, etc. etc.

Nu ne arde de humor negru, dar știm cu toții că de vreo cincisprezece ani "neodacismul" bântuie din ce în ce mai furios în R.S.R. Așa că s'ar putea să fi ajuns acest curent și la urechile lui Andropov, care strașnic cum se arată, cu disciplină marxist-leninistă, ar putea să zică fără multe tocmeli: așa bre? Atunci iute, "pașol na turbinca", să fim una, omul nou, din Aseirbegian până în Dacia. Lucrul este mai aproape de tragic decât de humorul negru. Noul conservatorism sovietic nu este nimic altceva decât un nou impuls dat imperialismului bolșevic, care nu se poate întinde peste toată lumea decât cu dizolvarea tuturor celorlalte națiuni și cu maximala oprimare, bolșevică, a personalității, lucru oarecum realizat în centrul puterii imperialiste, transformată într'o perfectă mașină a puterii, impersonală și în același timp înbătătoare. De ani de zile "Dacia" este în avant-garda acestui conservatorism stalinist. Spionii lui Andropov însă au aflat-o și pe aceasta. Si au furat ideea Președintelui. □

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada



THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 8 Nr. 89 -SEPTEMBRIE 1983- PUBLICAȚIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

ÎNGHEȚAREA CRIMINALITĂȚII COMUNISTE

Eugen BÂRSAN

Ne este mai mult decât cunoscut că de ani de zile, se vorbește și se agită într'o parte și alta a lumii pe tema înghețării producerii de arme atomice. Dar, fără îndoială, că în același timp e mai puțin cunoscut, cum în spatele acestor agitații, care adesori iau calea turbulenții, operează în fond o fraudă de moralitate pentru a capta lumea la un pacifism speculativ.

Presupunând că ar fi cumva vorba de un pacifism sinonim cu pacea unei moralități integrale, nu am avea nimic de obiectat, ci doar în chip fericit ceva de salutat. Si anume de salutat o pace în care fiecare individ sau fiecare popor, să trăiască în deplina libertate a conștiinței lui. O pace fără despotism în viața individului și a neamului - ca despotismul comunist de azi - și fără interferențe din afară - ca de exemplu politica de captivitate în care Rusia Sovietică ne ține țara.

Privind la gălăgia făcută de "pacifiști", ceea ce ne sare foarte mult în ochi e faptul că în timp ce ei manifestă îngrijorări, preocupări și chiar agitații față de o eventuală suferință umană cauzată de un eventual uz al armelor atomice, nu se vede la ei nimic din toate acestea pe tema unei groaznice suferințe umane legată de comunism, și care nu este o chestiune de eventualitate ci una care dăinuiește și persistă în lume în chip efectiv, dela instaurarea comunismului în lume și până azi.

Dacă promotorii și agitatorii pseudo-pacifismului, pe care-l vizăm, ar porni dela o bază morală, atunci în chip natural ei ar trebui ca mai înainte de toate să ia în considerație suferința creată de anti-umanismul comunist din scena lumii a zilelor de ieri și de acuma și deci să nu-i întoarcă spatele acestuia ca și cand ei

Continuare în pag.3

DIZIDENT ŞI OPOZANT

Eugen POPESCU

Cuvântul dizident (sau disident) a intrat în ultimile două decenii în limbajul obișnuit al oamenilor din lumea comunistă, cât și în Occident, pentru a defini pe acei care își exprimă păreri divergente față de cele oficiale ale regimurilor comuniste din diferite țări, devenind neconformiști față de doctrina pe care o servesc.

Pentruca o persoană să poată fi numită dizident se cer două condiții:

1) să existe o organizație din care face parte persoana respectivă;

2) acea persoană să manifeste opinii divergente față de cele ale majorității membrilor organizației din care face parte.

Membrii partidului comunist român, care locuiesc în România și au curajul să manifeste opinii divergente, prin viu grai, prin scris sau alte mijloace, contra măsurilor, directivelor, doctrinei regimului comunist din România sau a stilului șefului partidului, sunt considerați dizidenți dacă opiniile lor sunt în minoritate față de acelea ale majorității membrilor partidului comunist român. Impotriva lor, regimul comunist poate lua măsuri penale, poată să-i supună unor tratamente medicale obligatorii, sau poate să-i expulzeze, în orice caz îi scoate din circuitul public.

De subliniat că acești dizidenți nu se ridică împotriva regimului comunist ca atare și nu propovăduiesc schimbarea lui, ci încearcă prin soluțiile ce le propun, să dea o fața mai umană regimului comunist. Prin aplicarea acestor soluții, văd ei, viața ar deveni mai suportabilă pentru poporul român.

Curajul lor este lăudabil iar soluțiile pe care le oferă, pentru o viață mai bună, mai suportabilă, sunt bine gândite.

Marea eroare a dizidenților este, însă, că ei cred posibilă punerea în practică a soluțiilor prezentate și îmbunătățirea situației politice și economice a țării, de către aceeași oameni, aceeași doctrină. De către același partid, în aceleași condiții politice și geografice.

Sunt și alți Români, care nu sunt membri ai partidului comunist român și, care se opun regimului comunist, în general prin scris, viu grai, sau alte mijloace, considerându-l fără Dumnezeu, criminal, aservit Moscovei, incapabil, inuman. Aceștia nu sunt dizidenți, ci opozanți (sau oponenți). Pedepsele ce li se aplică pentru fapta lor de opunere, sunt altele, și anume mai aspre decât cele ce se aplică dizidenților.

Ei nu sunt expulzați, ca în cazul dizidenților, ci sunt aruncați în închisori pe termene îndelungate (cazul Preotului Calciu - Dumitreasa și a altora).

După expulzarea sau obținerea unui pașaport pentru părăsirea țării, unii dizidenți români continuă a manifesta, în străinătate, opinii divergente față de majoritatea membrilor partidului comunist din care au făcut parte, sau se consideră structural sau ca formație intelectuală, că fac încă parte. Ei manifestă dezacorduri cu anumite măsuri sau stilul șefului partidului sau al administrației comuniste, și propun în loc altceva mai bun, alte măsuri mai potrivite, alt stil de muncă al președintelui.

Avem toată prețuirea pentru curajul lor și pentru criticile ce le aduc regimului comunist român, în lumea liberă unde se găsesc. Dar să ne fie iertat să spunem că ei n'au înțeles fondul partidului comunist român, care este total ateu, inuman, incapabil de a găsi și aplica soluții pentru asigurarea hranei spirituale și materiale a poporului român, și atunci se mulțumesc să aducă niște critici dulcege și parțiale, în loc de a ataca frontal doctrina și aplicarea ei, adică de a trece de partea opusă partidului comunist român.

Opozantul, și în țară ca și în lumea liberă, atacă fondul regimului comunist, îi demască faptele, dela

Continuare în pag.3

editorial

CĂLĂUZA NOASTRĂ

Din când în când, aici la ziarul nostru, ne revizuim pozițiile și atitudinile, cu priviri retrospective asupra drumului pe care l-am parcurs, cu analize asupra prezentului și cu încercări de a descifra căile viitorului.

Este o confruntare aspră cu noi înșine, cu lumea noastră de visuri și realitățile în mijlocul cărora ne găsim, prin evoluția firească a istoriei.

Acest fel de confruntări și revizuiri, nu privesc certitudinile noastre spirituale. Ci, numai strategia de luptă. De desfășurare a forțelor intelectuale, morale, sentimentale și politice, în bătălia pentru apărarea valorilor spirituale ale poporului român, și, prin aceasta, valorile spirituale ale existenței umane, de oriunde.

In aceste strădanii ale noastre, ideea noastră călăuzitoare este ideea de dreptate, așa cum este ea înțeleasă de morală și de științele dreptului. Dreptatea, în bunul înțeles al său, pe care nu ne permitem s'o schimbăm sau s'o falsificăm, după propriile noastre dorințe sau interpretări.

Această călăuză a gândurilor și faptelor noastre, ideea de dreptate, ne ajută să înțelegem mai bine ceea ce fac alții, prieteni sau adversari, și nu ne îngăduește să lovim pe nimeni.

Noi, nu ne permitem să facem acte de ne-dreptate și să luăm atitudini de ne-dreptate. Suntem convinși că toate temeliile luptelor noastre românești, s'ar prăbuși, dacă am săvârși acte de ne-dreptate.

Pe de altă parte, suntem obligați să punem în evidență ne-dreptățile altora, de oriunde ar veni acestea. Firește, nu ne pierdem vremea cu toate categoriile de ne-dreptăți ale altora, în referință la treburile lumii românești. O categorie specială care nu ne reține atenția și preocupările noastre este a minciunilor colorate, ca să le zic așa. Acele minciuni și falsificări care se definesc, se prezintă, dela sine, ca atare, ca ceva care nu poate fi luat în considerare, sub nicio formă.

Minciuna și falsificarea adevărului sunt forme și instrumente de acțiune care sfruntează ideea de dreptate, și morală și juridică.

Prin minciună și falsificare a realităților (de orice natură) nu se poate ajunge niciodată la dreptate. Si, fără dreptate nu există adevăr, nu există bine, nu există echilibru, nu există ordine omenească. Nu există condiție omenească de existență, ci altceva.

Aceia care au privilegiul de a săvârși tot felul de acte nejuste, deci imorale, și sunt călăuziți de patimi politice sau de altă natură, sunt în afara preocupărilor noastre. Nu avem timp de pierdut, cu astfel de ființe sărmane. Le lăsăm privilegiul de a fi ceea ce sunt ei, prin propriile lor decizii.

Noi, suntem stăpâniți de ideea de dreptate, și nu dorim să fim altfel. De aceea, nu ne îndoim, suntem siguri că vom birui. Aceasta este una din certitudinile noastre.

Vor birui puterile nebănuite ale dreptății, care vine dela Dumnezeu și din trecutul unui întreg neam, cel românesc. Noi apărăm dreptatea acestui neam.

George BĂLAŞU

AN ANSWER TO CANADIAN JEWISH DEFENSE LEAGUE

A report published in The Globe and Mail (July 5, 1983) and signed by Jane Gadd confronts us with a journalistic and moral obligation in regard to Romanian communities in Canada. This report was also printed in The Spectator (July 5, 1983) without a signature, with a few differences in the content.

The report informs us of "a news conference" of the Jewish Defense League which called on the government of Canada to enact legislation that would allow Canada to try suspected war criminals or see that they are extradited to Israel.

This is the main premise of the report and it is speaking for itself and for the untenable position taken by the J.D.L.

"Suspicion" or allegation" cannot be valid proof in a court of law. Any English dictionary defines the noun "suspicion" with its proper meaning; belief in or imagination of the existence of guilt, etc. on little or no evidence.

To ask a government (here the Canadian government) to put someone on trial because of "suspicions" or "allegations" is something which goes beyond any moral and judicial principles or values. It is an abuse of these principles and values.

Further, the request for extradition of Canadian citizens to Israel is incredible. Canada is not a colony of Israel which can provide materials of any kind for metropolitan consumption. Who is this J.D.L. to dare ask such legislation to fit its political ambitions? We do not have any kind of proof that J.D.L. has the moral right nor the political authority to do so. An American citizen attended the news conference and he also made some statements regarding Canadian Immigration procedures.

There can be no justification for an American citizen to pose as an unsolicited advisor for the Canadian government.

According to their claims there are exiled Romanians in Canada who are guilty of "war crimes" and who are continuing anti-semitic activities. They denounce, for instance, an orthodox priest who was a member of the Iron Guard. And the Iron Guard--note this--is described in a quoted document as "rightist group very similar in organization and character to all the extreme-right shock organizations that have flourished in Europe between the First and Second World Wars."

It is very hard to believe that such a description proves what constitutes guilt for war criminals. We do not understand how anyone can be guilty of war crimes by belonging to a political party, or to a political ideology. Simple affiliation with a political party does not imply guilt of any kind. Canada is a free country and every Canadian citizen has political freedom and rights as long as he/she does not endanger the social life of the established laws of the state.

The freedom of the Canadian state cannot be infringed upon by any organization, minority, or group as long as this freedom is protected by law.

The question of anti semitism is a matter of misinterpretation. Romanians at home or in exile, have never been anti-semitic. It is not in the nature of the Romanian People to hate other people or to be racist. This does not exclude the right to have opinions or to express one's thought about other cultures, peoples, or races, etc. But opinions do not equate to active adversity or enmity.

In our view, the statement made by the J.D.L. on the above questions are anti-Romanian, anti-Christian and anti-Canadian, because they offend unjustifiably all these categories.

They condemn certain Romanians for belonging to the Iron Guard; they discredit Christians by accusing a priest and his church without any legal grounds; they criticize Canadians because their laws do not satisfy the political ambitions of J.D.L.

We do not seek to engage in polemics with J.D.L. but when we see that the truth is in jeopardy, we feel it is our journalistic duty to come forward to refute the statement concerning Romanians in exile.

FEDERATION OF ROMANIAN ORGANIZATIONS OF ONTARIO

CĂTRE REDACȚIE

* LONG ISLAND CITY, NEW YORK, USA - Am sosit de câteva luni. Intâi au fugit soția, apoi, după un an și jumătate, eu cu băiatul. In țară, ca dușman al clasei muncitoare și al orânduirii socialiste, am fost arestat doi ani. După ce am ieșit din închisoare, urmărit, hărțuit, amenințat tot timpul.

Aici, la o cunoștință, am văzut un număr mai vechi al ziarului D-stră, care mi-a făcut o deosebită impresie, de aceea, vă rog să mă abonați și pe mine. Alăturat, vă trimit un "money order" în acest scop.

Sunt un îndrăgostit de citit și scris. Sper să colaborez și eu la ziarul "Cuvântul Românesc", repet, sper totul depinde numai de mine.

Vă trimit câteva din poeziile mele pe care vă rog să le analizați și dacă le socotiți meritorii, a le publica în ziarul D-stră. Am cu mine patru piese de teatru și câteva schițe. M'am adresat unei agenții să-mi traducă o piesă de teatru, pentru care mi s'a pretins o sumă imensă.

In țară am prezentat la diferite teatre piesele mele. Unele din ele au avut referate bune, dar... nu era loc pentru un "bandit" ca mine. Mă amânau ani de zile, deoarece repertoriul era întocmit pentru mai multe stagiuni, în fine... ce să vă mai spun!

Sper să am mai mult succes aici!

Vă mulțumesc foarte mult pentru primirea în rândul abonaților D-stră și aștept ziarul cu nerăbdare. Cu deosebit respect,

Dr. Eftimiu POPA

* OFFENBACH MAIN, R.F.G. - Mă numesc Solanj Croitoru, am 19 ani și sunt elevă la școala de tehnicieni dentari din orașul Frankfurt, Main. Prin bunăvoința unei prietene din USA, am aflat de existența acestui interesant ziar. Doresc să mă abonez și eu la acest ziar și să-mi comunicați suma de plată. Doresc dacă vă este posibil să publicați în ziar dorința mea de a coresponda cu tineri din toată lumea, indiferent de rasă, culoare sau religie. Vă felicit din toată inima pe toți cei ce munciți la apariția acestui ziar.

Solanj CROITORU

* ENSDORF, R.F.G.-Sunt liber. Sunt într'adevăr liber. dar amarul trecut nu se poate uita atât de ușor, mai ales pentrucă are efecte și înprezent, și poate că nu are nici o poartă care să fie închisă și astfel să se pună capăt efectului din trecut.

La vârsta de 18 ani când am terminat școala profesională, am constatat cu amărăciune că din cei 18 ani de viață, numai 5 ani au fost în sânul familiei, ani pierduți din neglijență și nenoroc, ani care nu mai pot fi recuperați și care au lăsat o adâncă și nefastă urmă în capacitatea mea, în psihicul meu; la fizic nu mă pot plânge, pentrucă am muncit ca pe timpul lui Horia, Cloșca și Crisan, când munceai din greu pentru a plăti birul și pentru a putea supraviețui. De ce numai 5 ani acasă? De mic am fost dat la creșă la Lugoj, iar apoi transferat la casa de copii din Vărădia, jud. Caraș-Severin. Nu am ajuns până în clasa a8-a din cauza cruzimii și injusteții cu care eram tratați noi copiii orfani de către unele cadre profesionale. Ajunsesem la capătul răbdării și în repetate rânduri fugeam dela Vărădia pentru a mă duce la mama la Timișoara, care cu ajutorul miliției mă întorcea înapoi.

Intr'una din zile, o lampă abia pâlpâind în fundul creierului mi-a spus că distanța până la gara din Oravița (18 km) ar putea fi străbătută cu bicicleta directorului școlii, care știam că o ține în cotețul găinilor. La acea vârstă - 13 ani - nu cunoșteam cuvântul viitor, așa că nu am gândit la urmări și nici nu am considerat o faptă gravă a folosi bicicleta directorului, pentru care am fost condamnat la 4 ani de școală de reeducare, timp în care am fost învoit o singură dată acasă. In 1975 am fost eliberat, iar în 1978 am plecat militar, pentru a servi patria și a urma îndrumările date de conducătorul statului de a munci, pentru a deveni fii de nădejde ai poporului și de a nu rămâne în urmă cu cincinalul. Si am muncit, pentrucă am fost repartizat în armată la munci.

Din ceea ce am învățat în țară, continui să practic același sistem și aici, pentrucă nu am reușit să mă descătușez de obiceiurile și învățămintele acumulate, chiar aici, fiind liber, nu reușesc să gândesc liber, am rămas la vechiul sistem de a face numai ceea ce mi se spune și nimic mai mult, exact ca un robot; nu reușesc să fac ceva fără ca cineva să-mi spună ceea ce eu trebue să fac, nu sunt capabil a avea o inițiativă proprie. Nu peste mult timp, se va auzi că România a întrecut Japonia și USA în domeniul roboților.

La vârsta de 26 de ani am rămas un copil, un om cu barbă lungă și minte de copil, și toul e justificat; eu nu știu ce înseamnă a te juca, a fi vesel; în copilărie nu am știut ce e fericirea, ci doar necazul; am vist libertatea, am dorit-o și am găsit-o, am câștigat un război; va trebui să luptăm pentru a detrona pe Ceausescu și clica lui, pentruca România să devină cea de altă dată.

Florin COJOCARU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

ȚARA PREMIANȚILOR NEOBOSIȚI

George BRANA

Efectiv, "Republica Socialistă România" va fi o țară de premianți, cu dreptul egal de a-și da ultima suflare pentru un kil de mălai pe an în plus. S'a decis ca "robotnicii" să fie miluiți cu porția micșorată sau mărită, după rezultatele fiecăruia. Ceea ce va însemna transformarea tuturor lucrărilor colective, ca în uzine de pildă, în haos. Salariul cu minimala unitate de măsură "ora", se socotește oarecum exact, dar salariul individual după rezultatele muncii în colectiv este o năzărire de țicnit, pentrucă munca individului într'o fabrică, de pildă, este altceva decât într'un atelier, să zicem de cismărie, unde se poate socoti ușor câte pingele a pus unul și câte altul, dar într'o fabrică unde se lucrează în serie, cum să se socotească la sfârșitul săptămânii, câte șuruburi a întors la o bandă mișcătoare unul și câte altul, când lucrul de acest fel cere un ritm colectiv la secundă?

Este curios cum tocmai "comuniștii" nu au băgat de seamă că în uzină este vorba de un lucru "comun", iar rezultatele sunt în funcție de cât mai buna organizare a acestui lucru în comun, în care ori lucrează toți la fel de mult și de eficient, ori "obiectul" care trebue "produs" nu se mai produce niciodată. Cum să "premiezi" pe unul care ieșind din lucrul ce "curge pe bandă" întoarce totul cu susul în jos, ca Charlie Chaplin în "Timpuri moderne"?.

"Premierea" este acum pur și simplu scoaterea "stahanovismului" din preistoria sovietică și care nu se poate aplica decât la muncile de salahorie, ca săpatul, tăierea lemnelor, etc., însă este inaplicabil la unitățile de lucru complexe, ca uzinele, construcțiile, birourile, etc. Interesant este că odată cu aceste măsuri dementiale pentru reînvierea stahanovismului și aplicarea lui unde nu se poate, s'a desăvârșit și desființarea fără întoarcere a tuturor institutelor teoretice și chiar aplicate, de pedagogie și psihologie. Problema practică a acestor institute era să ajungă la o cât mai bună pedagogie muncitorească și să rezolve diversele probleme în legătură cu surmenajul din câmpul muncii, cum se spune în limbajul "comunismului real". Doar că din acest limbaj contrafăcut până la o nouă babilonie, trebue să dispară termenul "surmenaj", în care s'au descoperit reziduuri mistico-fasciste și anti-patriotice. Pretextul desființării acestor institute rămâne "meditația transcendentală", care s'a descoperit că ar fi o sectă de spionaj în favoarea imperialismului capitalist.

In realitate nu este vorba de nicio sectă, ci de o foarte precisă și necesară disciplină, și în realitate "meditația transcendentală" este doar o metodă a destinderii, iar la originea ei este fundatorul "Cercetării în legătură cu surmenajul", Hans Selge, din Germania Occidentală.

In această "Neroniadă" din fosta Dacia Felix, toate lucrurile se rezolvă după niște formule demne de Kafka, scriitor fantastic, al cărui centenar se sărbătorește în acest an. In opera acestui scriitor cu presimțiri rele, toată realitatea lumii este un fel de coșmar, un vis rău. Adică întocmai ca în Dacia noului Buerebista în spatele căruia se ascunde un fel de "bandă a mâinii negre", și care împarte hrana cu cartele după numărul de kilograme al cartelatului, în raport cu centimetrii în lungime, iar "producția" se va reorganiza pe bază de "premii", ca în proverbe, "după faptă și răsplată", adică se repun bazele unui haos mai mare decât ce este de-o cam dată.

Când ne referim la Nero desigur facem o comparație disproporționată, pentrucă R.S.R. nu este Roma, așa că e bine să trecem la altă imagine, de pildă la Pandaliul nostru din Dacia Fanariotă, Mavrogheni, care totuși parcă ar fi fost mai cu nerv, deoarece avusese meseria de mic pirat. Când un boer i-a sups lui Mavrogheni că "va avea grijă Dumnezeu și de țara asta", Mavrogheni i-a tăiat-o scurt: "Dacă avea grijă Dumnezeu de voi, nu mă aducea aici pe mine". E drept există o fundamentală deosebire: țârcovnicii din R.S.R. cântă pe nas până aproape le iese duhul, că "banda mâna neagră" este un dar al Providenței. E drept aceștia încasează neîncetat premii fără niciun risc al extenuării. "Toți este răi și nu muncește", miorlăie Seful. "Așa e", strigă țârcovnicii din tot suflengherul, "pă ei, șefule"!

ÎNGHEȚAREA CRIMINALITĂȚII COMUNISTE

Urmare din pag. 1

nici n'ar exista. O luare în considerație a acestui antiumanism ar impune o acțiune care să fie dusă cu aceeași tărie atât pentru înghețarea criminalității comuniste cât și pentru înghețarea producerii armelor atomice.

Inghețarea criminalității comuniste cere precădere, pentrucă până la nenorocirea pe care o pot aduce armele atomice, criminalitatea comunistă continuă a lichida pur și simplu o parte din lume. Si nu trebue scăpat din vedere, că din nefericire o lichidare sistem comunist operată cu bucățica, în fapt e mult mai groaznică decât una instantanee, ca cea produsă de armele atomice.

Nu e cazul să ne mirăm că nu există în Occident demonstrații care să promoveze INGHETAREA CRIMINALITATII COMUNISTE. Cei care direct sau indirect au pus o asemenea problemă, s'au izbit de handicaparea taxării lor ca fasciști, o manoperă a strategilor politicii de stânga. Si pentruca politica să decurgă pe linia lor, acești strategi au pus în mișcare concentrarea spre preocuparea și agitațiile pentru INGHETAREA PRODUCERII ARMELOR ATOMICE, ca în felul acesta să întoarcă fața lumii dela criminalitatea comunistă spre alte obiective.

In centrul acestor obiective au fost plasate Statele Unite ale Americii, care, după acești strategi, ar reprezenta, prin politica de înarmare pe care au adaptat-o, o amenințare de distrugere umană. Obiectivul mișcării anti-nucleare, inspirată și susținută de Rusia Sovietică, este deci să absoarbă cât mai mult atenția lumii spre "inumanitatea" Americii. Un joc politic care după cum se vede prinde mulți proști în plasa lui, dar care nu va putea fi în stare să devieze atenția lumii dela crunta realitate, că comunismul reprezintă, sub aspectul politico-social-moral-criminal, cea mai mare atrocitate a secolului. De aceea, mai înainte și înainte de toate, ar trebui să fie vorba de o INGHETARE A CRIMINALITATII COMUNISTE. Numai de aici se poate începe cu o nouă ordine morală în politica din lume.

Criminalitatea comunistă, dela începutul ei și până în momentul de-acum, a acționat necontenit în chip deliberat în contra vieții. In contra vieții omenești care îi stă în cale. In contra vieții omenești care nu poate accepta anarhia barbarică a marxismului. Si, după cum o dovedește istoria, această acțiune face uz chiar și de genocid, cu deosebire atunci când vrea să stârpească vestigiile sentimentului național.

Nu întâmplător cea mai feroce criminalitate a fost aplicată contra țărănimii și tineretului universitar, fiindcă atât țărănimea cât și tineretul universitar au constituit bazele tradiționale ale naționalismului și spiritualității neamurilor căzute în captivitatea comunismului.

Ridicăm asemenea probleme pentrucă avem o obligație morală față de victimile criminalității comuniste. Si apoi mai avem și obligația patriotică a oamenilor de onoare, care nu pot abandona o luptă atâta timp cât anti-umanismul criminalității comuniste e încă la lucru, într'un fel în care vrea să-și facă de cap.

INGHETAREA CRIMINALITATII COMUNISTE e o condiție esențială a creerii unui alt climat în lume.

Eugen BÂRSAN

APĂRĂ-NE DOAMNE DE "ANTI-RUȘI" CĂ DE COMUNIȘTI NE APĂRĂM SINGURI !

Macagiii tov. Nicolae, cu acces la ziarele și microfoanele din sânul grupului național, se opintesc ca să deraieze lupta contra regimului de teroare din țară.

Ordinul e simplu: Liderul niciodată nu greșește, Ceaușescu este infailibil.

Falimentul agricol, industrial, teroarea, foametea se datoresc... vecinei dela răsărit și regimului stalinist.

Despre Ceaușescu n'au auzit și nici nu știu că-i însurat cu Lenuța.

Este adevărat că dacă n'ar fi vecina dela răsărit, n'ar fi nici comuniștii la cârmă; dar este iarăși adevărat că dacă n'ar fi Ceaușescu, situația din România ar fi cel puțin la același nivel cu celelalte țări satelite din Europa.

Faptul că cetățeanul român trăește sub cea mai mare teroare și sub cel mai scăzut nivel de viață din Europa, nu se datorește în exclusivitate Moscovei ci decretelor scrise în zig-zag și pasiențelor din guvern ordonate de marea candelă de înțelepciune.

Decretul dat și apoi retras, cu privire la taxele școlare, n'a fost dat și retras de Moscova, ci de București.

Tichetele pentru zahăr, făină, ulei, datoriile de miliarde de dolari, etc., nu se datoresc planurilor și împrumuturilor făcute de Brejnev, ci se datoresc îndrumărilor primite dela Marele Indrumător, SG al PC, Preș. al RSR și alte titluri.

Când auziți sau citiți pe "patrioți" că'ndeasă vina în turbinca lui Ivan și nici măcar nu pomenesc că Ceaușescu își șterge nasul fără batistă, fiți prudenți, aceștia-s agenții comuniști îmbrăcați în haină "anti-rusă".

In ce privește suprimarea Bisericii Unite, tonul dezinformării îl dă, personal, d-l președinte.

Când reprezentanții Uniunii și Ligii au cerut lui Ceaușescu să dea voie cultului Unit, au primit răspunsul:

- Duceți-vă la Patriarhie, discutați cu popii, nu cu mine!

Vinovata "vecină dela răsărit" a fost înlocuită cu Patriarhia.

Dar Patriarhia, supusă regimului, nu dă decrete, ea însăși este tolerată.

Decretele sunt date de creștinofobul Ceaușescu.

Diferența dintre credincioșii Uniți și Ortodocși este următoarea:

Uniții au fost sugrumați printr'un "decret", Ortodocșii sunt sugrumați fără decret:

Preoții închiși, Sf. Paști și Crăciunul transformate ad-hoc în sărbători "tradiționale" de primăvară și iarnă, magazinele deschise Duminică dimineața și copiii trimiși la munci voluntare, etc. Toate făcute cu scopul ca omul să nu meargă la biserică.

In 1938, în fruntea țării, se afla Patriarhul Miron; dar, deși Patriarhul a avut puterea 'n mână, el nu s'a gândit nici o clipă ca să suprime Biserica Unită.

A trebuit să vină la putere un guvern comunist, dușman a tot ce-i românesc și creștin, în frunte cu un doctor de nebuni (Constantin I. Parhon) ca să închidă pe episcopii uniți și să desființeze biserica Blajului.

Biserica ce ne-a însuflat mândrie: "E mare lucru să fii român!"

Stroe MOLDOVEANU

DIZIDENT ȘI OPOZANT

Urmare din pag. 1

președinte la ultimul activist de partid, cere pedepsirea lor și înlăturarea regimului dela conducerea țării și din viața publică.

Este timpul ca dizidenții să-și revizuiască vederile și educația lor marxistă, să renască în ei convingeri și idei noi, nealterate de spiritul marxist și să treacă în poziția de opozanți, de pe care să continue lupta totală, pe toate fronturile, împotriva regimului comunist și pentru înlăturarea lui din viața publică.

Este timpul ca Românii din exil, dizidenți, opozanți, neutri sau nedeciși, să fie convinși că singura soluție pentru a reda libertatea României și a da naștere unui suflu nou de revenire la credință, la libertățile fundamentale ale omului și a unei adevărate bune stări, este lupta deschisă, frontală, asupra regimului comunist, în scopul scoaterii lui din viața publică a României.

Cum? Prin solidarizare și unire în cuget, prin sacrificii de tot felul puse în slujba luptei finale.

Un singur gând să ne preocupe: PATRIA. □

Eugen POPESCU

JOS MÂINILE DE PE AUREL STATE !

Din România oprimată ne-a venit o știre care umple de revoltă sufletele noastre: doi vechi deținuți politici, adevărați martiri ai neamului românesc, Aurel State (profesor) și Florin Fonea (fost ofițer), ambii din București, au fost bătuți în mod bestial de ucigașii securității.

Dar cine sunt acești frați oropsiți? Aurel State a luptat pentru dezrobirea Basarabiei, răpită în mod samavolnic de Ruși. Căzut prizonier, se întoarce în anul 1955, după 12 ani de robie. La plecare, o comisie sovietică le comunică oficial că au fost victimile lui Beria, care-i condamnase fără vină.

La 12 Februarie 1958, Aurel State este arestat de frații lui români, împreună cu mai mulți prieteni, și acuzat că a organizat înmormîntarea eroului George Fonea, poetul prizonierilor din U.R.S.S. - Pentru a salva pe prietenii săi implicați în acest odios proces, State ia o hotărîre inspirată de sacrificiul lui Decebal: se va sinucide.

Când este condus la anchetă, el se refugiază pe acoperișul închisorii Uranus, de unde plonjează cu capul pe beton. Dar, după cum afirmă el, într'un manuscris aflat sub tipar în Occident, "s'a împiedicat de o aripă de înger." El nu a murit; s'a ales cu fracturi de bază de craniu, de coloană vertrebală, de ambele picioare, de mâna stângă și de bazin. Securiștii i-au spus că "este un sac de fărâmături", că "sună când se mișcă" și l-au condamnat la 18 ani închisoare. Pe acest om, l-au bătut mercenarii lui Ceaușescu, deși mercenarii lui Gheorghiu-Dej nu mai aveau curajul să-l atingă.

Florin Fonea, fost ofițer activ, este fiul unei văduve de război sărace și fratele poetului martir George Fonea. După ce a executat ani grei de închisoare la "Canalul morții" Dunăre-Marea Neagră, a fost condamnat din nou pentru participare la înmormîntarea fratelui său. Azi este grav bolnav de inimă, dar securiștii l-au bătut fără milă, cu intenția clară de a-l asasina.

Impreună cu ei mai sunt mereu anchetați și perchiziționați următorii:

- Filosoful Petre Tuțea, om de peste 80 de ani;
- Scriitorul Marcel Petrișor;
- Doctorul Drăgoescu;
- Marinof.

In luna Aprilie a acestui an, un inginer francez din Besançon a telefonat unui debitor dela care nu putea recupera 30.000 F., spunându-i textual: "Dacă nu-mi dai banii, îmi bat copiii!" Si inginerul Jean Duplessis a început să-i lovească în mod sălbatic, lângă telefon. Băiatul nu mai putea deschide ochii, iar fata s'a ales cu clavicula fracturată.

Continuare in pag. 4

FEMEIA ROMÂNĂ

În închisorile de exterminare de sub dictatura comunistă

-III-

Cicerone IONIŢOIU

Incerc să prezint câteva nume de femei ridicate de lângă copilaşi, bătute ca să-şi denunţe soţii, părinţii, rudele, prietenii...

După ce au depăşit anchetele securităţilor au pornit prin infernul comunist: Jilava, Galata, Mislea, Văcăreşti, Miercurea Ciuc, Arad, Ghencea, Bragadiru, Cernavoda-Saligny, Botoşani. . . nume de aşezări pe tot cuprinsul ţării unde au fost în continuare chinuite pentru a fi exterminate:

- ALEXANDRESCU ELENA (Lilica) din Bârlad, licenţiată, un suflet sincer şi deschis, a fost dată pe mâna securităţii Capitalei în 1949 de Alexandru Drăgulănescu.
- Doctor ALEXANDRESCU VALY.
- AMBROZIE CORNELIA, din Iasi.
- ANDREESCU EUGENIA.
- AMBRUS ZIZI.
- ANCA ELSA BARBUS arestată încă studentă în două rânduri, apoi tot timpul tracasată de securitate. Si tatăl şi soţul au fost arestaţi.
- ANTONESCU MARIA, soţia mareşalului, a stat aproape 20 de ani în închisori şi domiciliu forţat, îndurând mizerii şi înjosiri inimaginabile.
- AVRAMESCU ADELA, soţia generalului Gheorghe Avramescu, omorît de Ruşi. In aceeaşi zi, pe 3 Martie 1945, ea a fost arestată şi dusă în Rusia unde a stat 14 ani.
- AVRAMESCU - STURZA FELICIA, fiica generalului a fost asasinată pe 6 Martie 1945 de Ruşi.
- BERINDEI IOANA-HUDITA. Din aceeaşi familie au fost arestaţi şi tatăl şi mama. Vina a fost aceea de a fi rugat pe mama ei, să găzduiască pe vărul unei colege. In închisoare, a născut pe Ruxandra în 1951. Condamnată la 2 ani şi 6 luni, a efectuat 3 ani împreună cu fiica. Acasă mai avea un copil.
- BRATIANU STURZA ELENA, arestată împreună cu soţul ei profesorul universitar George Brătianu.
- BRUTEANU NICOLE VALERY GROSSU, a fost secretara lui Iuliu Maniu în perioada în care partidele erau interzise, aflându-se în vâltoarea multor evenimente...Pe parcursul celor 4 ani şi jumătate de detenţiune, a fost brutal anchetată, purtată prin închisori şi lagăre de muncă forţată. Datorită caracterului dârz şi a suportului moral creştin a cunoscut o trăire ce a adus multe persoane pe Calea Domnului.
- BALACIOIU-LOVINESCU ECATERINA, a murit în închisoarea Văcăreşti în 1958.
- CANTACUZINO MARIA, fiica lui Bâzu Cantacuzino.
- BOIALA NANA, călugăriţă greco-catolică.
- BALANESCU ELENA, arestată cu încă 2 fraţi.
- BRANZAN IOANA, arestată în lotul Vrancea împreună cu soţul şi 2 copii.
- BIJU ILEANA, din judeţul Olt.
- BERNSTEIN EDITH.
- BUSUIOCESCU CRISTESCU VERA, doctor, nepoata lui Ion Mihalache, s'a dăruit ajutorării celor prigoniţi. A fost condamnată pentrucă şi-a ajutat mătuşa, pe Niculina Mihalache deportată în Bărăgan.
- BRUCKER EDITH.
- COMSA MERCEDES.
- CIATO I, arestată în locul băiatului ei, Mircea Ciato.
- COMANESCU CRINA născută Libiu.
- CRISTEA ATHENA.
- CSNEK ERJI.
- CARANDINO LILI, artistă, arestată şi condamnată împreună cu soţul ei, N. Carandino.
- CANCICOV GEORGETA.
- CARACAS SIMINA, în lotul cu Noica şi Vladimir Streinu.
- COPOSU ARLETE, arestată în acelaşi timp cu sora ei MARCOVICI FRANCE. Soţul ei Cornel Coposu era de asemenea arestat.
- CODREANU ELENA, soţia lui Corneliu Codreanu.
- DANOTOIU ILEANA, profesoară.
- DUMITRESCU – BURCEANU DESPINA, profesoară, şi-a dovedit patriotismul în combaterea comunismului.
- GEORGIA GICA, din judeţul Arad.
- GIURCA VIRGINIA.
- HERISESCU ADELA, doctor, a născut în închisoare.
- DOMBROWSKI NINA, licenţiată a Facultăţii de Litere; a fost arestată de mai multe ori şi implicată în mai multe organizaţii. A fost şefa de cabinet a lui Săvel Rădulescu la Comisia pentru armistiţiu în 1944-1945. A fost chinuită, s'a îmbolnăvit şi a murit după eliberarea din închisoare. O mare şi neînfricată luptătoare.
- FLOR ANI, cetăţeancă Austriacă.
- FLORESCU GINA, studentă la Facultatea de Drept, a fost arestată în timpul mişcării studenţeşti din Bucureşti în Noembrie 1956.
- FARCAS FLORICA.
- GEORGESCU LIVIA, fiica fostului ministru comunist Angheliu.
- GHICA ILEANA
- GOLESCU MARIA, o doamnă în adevăratul sens al cuvântului şi cu o trăire creştinească deosebită.
- GEORGESCU ADRIANA, fosta şefă de cabinet a lui Nicolae Rădescu, arestată şi torturată imediat după instaurarea regimului comunist.
- HUDITA EMILIA, soţia profesorului universitar Ion Hudiţa, fost ministru al agriculturii, arestată în 1950 şi condamnată la 5 ani pentru a fi dat găzduire unui urmărit.
- IENCI DORINA, arestată la vârsta de 63 de ani împreună cu fiul şi soţul ei, fost Inspector General la Ministerul Cultelor. Fire deosebit de sensibilă, scriitoare, a publicat în anul 1923 la editura Pavel Suru din Bucuresti romanul utopic "Cataclismul Anului 2000". După ce a trecut prin ancheta dela Ministerul de Interne, a ajuns la închisoarea Jilava pe care o descrie în poezia:

FORTUL 13

Jilava, Jilava !
ziduri de piatră
lipite
cu otravă !
Ce ţării vă ţine
de nu v'aţi dărâmat
de atâtea suspine ?
de atâta urlat ?
şi lacrimile curse
din loc nu v'au mişcat ?
Acoperişul tău
deveni
mausoleu
pentru Sfinţii
neamului meu.
Topite în sudoarea
foamei
şi a durerii,
lacrimile
Mamei
şi a muierii,
n'au devenit fluviu
să te cutroape
cu diluviu ?

- MATEI SANDA, studentă.
- MANOILIU, soţie de colonel.
- MIHAILESCU LELIA, plină de dăruire şi energie rar întâlnită, a rămas în memoria celor ce au cunoscut-o ca o adevărată "Mamă a Grahilor" pentru cei prigoniţi.
- MARE, învăţătoare din com. Soncuţa, sora căpitanului paraşutist Sabin Mare, condamnat la moarte şi executat.
- MURESAN IRINA, condamnată pe viaţă în lotul paraşutiştilor, după ce a fost torturată îngrozitor.
- MURESAN ELENA.
- MARCOVICI FRANCE, o femeie deosebit de instruită în toate domeniile culturii. Vorbea foarte frumos şi toate dizertaţiile îi erau ascultate cu atenţie.Era una din cele 3 fete ale generalului Marcovici, căsătorit cu o Elveţiană.
- MIRONOVICI, soţia fostului fruntaş legionar Radu Mironovici, arestat şi el.
- MALCIU DOINA (Dochia) arestată cu cei doi fraţi: Malciu Grigore mort la canal şi Malciu Emil, condamnat la 5 ani.
- MANOLIU OLTEA din Iaşi.
- MARIN ANA MARIA, soţia lui Vasile Marin fruntaş legionar.
- MISIR TATIANA, licenţiată în drept. A fost torturată într'un mod bestial.
- MOTA IRIDENTA, soţia lui Ion Moţa, fruntaş legionar.
- MIHALACHE NICULINA, soţia lui Ion Mihalache, fost preşedinte al P.N.T. Ea a fost cap de listă în alegerile din 1946 în jud. Muscel. A fost arestată şi deportată în Bărăgan în condiţii foarte grele.
- NEGOESCU BUTU ANGELA.
- NEAMTU CELLA, fiica fruntaşului liberal C. Neamţu din Craiova.
- OTPARLIC EUGENIA, dela Universitatea din Iaşi. A fost condamnată în 1948 la 10 ani. S'a eliberat în 1956 după ce la recurs i s'a redus pedeapsa la 8 ani; în 1958 a fost rearestată. A născut în închisoare şi copilul i-a fost omorît de securitatea din Moineşti şi trimis soţului pentru a-l înmormânta.
- PANA, soţia ministrului Pană Aurelian omorît în închisoarea dela Gherla. Era grav bolnavă şi ajunsese să meargă numai în cârje.
- PATRASCU ELENA, soţia lui Nicolae Pătraşcu secretarul Mişcării legionare, condamnat la muncă silnică pe viaţă.
- PASAT IRINA, bolnavă de TBC se chinuia fără nicio îngrijire.
- PENESCU FULVIA, soţia lui Nicolae Penescu Secretarul General al P.N.T.
- PANAIODOR ALICE, condamnată pentru credinţă şi dragoste faţă de oamenii în suferinţă. Datorită suportului moral s'a impus, reusind să trezească speranţa în mântuire printre deţinutele din închisori.
- PARNAV VIORICA, asistentă universitară dela Iaşi.
- PETRESCU EUGENIA, o tânără profesoară condamnată la 10 ani pentru participare la organizaţii subversive.
- PERIETEANU XENI TANTI, din Constanţa.
- PICOLIUC MARIA.
- PITINI OLGA.
- POPESCU LIA, soţia aviatorului Romeo Popescu.
- POPESCO VALI, din lotul legat de Legaţia Franţei.
- POP ANCA (BERCEANU) în lot cu Vladimir Streinu şi C. Noica.
- POPOVICI, din com. Ticleni, mama paraşutistului Mihai Popovici condamnat la moarte şi executat.
- FRAU PRIORIN, călugăriţă catolică.
- RADIAN NANCY, a stat 13 ani în închisorile comuniste.
- RADOI, arestată în timp ce soţul ei era grav bolnav de cancer.
- RADULESCU BEBA doctoriţă, născută în USA.
- RADULESCU POGONEANU CICI, soţia lui Piki Rădulescu-Pogoneanu dela ministerul de externe, condamnat la muncă silnică pe viaţă şi exterminat în închisoarea dela Râmnicul Sărat.
- RESTEA VALERIA, soţie de inginer.
- ROSCA D. EUGENIA, soţia profesorului D. Roşca.
- SAMOILA şi Nora. Arestate în lotul paraşutiştilor. Fiul ei Ion Samoilă, a fost condamnat la moarte şi executat.
- SAMUELLI ANNIE şi BOBSY (surori) implicate în procese intentate unor persoane ce întreţineau legături cu ambasadele Angliei şi Statelor Unite ale Americii pentru a încerca compromiterea personalului diplomatic al acestor ţări.
- SHEHATA, sora lui Cezar Petrescu.
- SCHMERTZ, Austriacă, soţia unui ziarist de asemenea arestat.
- SIMIAN DORALINA, doctor. A fost arestată în timpul studenţiei. Plină de energie şi dăruire s'a dedicat ajutorării celor arestaţi şi urmăriţi.
- SPIRESCU FLORICA, funcţionară în ministerul de externe. A fost arestată în August 1947 şi implicată în procesul Iuliu Maniu.
- STURZA OLGA, născută Mavrocordat.
- SOLOMONESCU CLAUDIAN ZOE, soţia profesorului universitar dela Iaşi Alexandru Claudian.
- TATARESCU SANDA.
- TARTLER MARTE şi ANNIE din Braşov, condamnate în lotul paraşutiştilor în care Eric Tartler a fost condamnat la moarte şi executat.
- TEODOSIA, măicuţă.
- TOLAN.
- TUFAN RODICA, studentă.
- VAIDA EMILIA, răpită de pe stradă în ziua de 10 Iulie 1952 şi implicată cu soţul ei, Ing. Petre Vaida, în Organizaţia C.F.R. a Comitetului Naţional de Eliberare. A executat 12 ani de închisoare şi domiciliu obligatoriu. Soţul ei a fost omorît pe data de 15 Februarie 1953 în timpul anchetei dela Ministerul de Interne.
- VASILESCU SCHOP ROZA.
- VASIU MARGA, soţia unui aviator care a fugit în occident.
- VETELEANU M., soţia Ing. Ion Veţeleanu dela C. F.R. condamnat în procesul Iuliu Maniu ca organizatorul muncitorilor.
- VASILIU MARIA, învăţătoare din jud. Neamţ.
- ZAMFIRESCU MARCELA, soţia Ing. Petre Zamfirescu dela C.F.R.
- WAGNER MARIA.
- ZU WEID-BUNEA ELEONORA, fiica fostului principe domnitor al Albaniei, înrudită şi cu regele Mihai, condamnată în lotul legaţiilor americană şi britanică. A murit în Septembrie 1957 fără nicio îngrijire medicală.
- WURMBRAND SABINA, arestată pentru dragostea şi dăruirea în propovăduirea credinţei creştine. Prin închisorile şi lagărele de muncă forţată a fost un exemplu, ceea ce a făcut pe multe deţinute să întoarcă faţa spre Hristos, să nădăjduiască într'o lume mai bună. Fiind arestată în acelaşi timp cu soţul ei, Richard Wurmbrand, copilul lor elev în clasele primare a trebuit să crească lipsit de grija părintească. Un exemplu tipic de distrugere comunistă a familiei.

Nu trebue uitată SIMONA CATARGI, care a făcut foarte mult rău colegelor de detenţiune prin toate închisorile pe unde a trecut. Si pentru a marca acţiunea de exterminare împotriva neamului românesc trebue să amintesc numele unor eleve de liceu, arestate şi purtate prin infern:

- AVASILOAIEI, din Piatra Neamţ, 14 ani şi 6 luni.
- CELMARE LUCICA din Piatra Neamţ, 17 ani.
- GEANA GEORGETA, din com. Galu jud. Neamţ, 17 ani.
- PRUNA ELENA, din com. Buhalniţa jud. Neamţ, 16 ani.
- SIMIONESCU MARIA, Piatra Neamţ, 18 ani.

Se cuvine să ridicăm monument de recunoştinţă femeilor ce-au înfruntat urgia sălbatică a răsăritului. Celor ce au suferit din cauza soţilor şi mai ales acelora ce au păstrat vie flacăra credinţei, a cuvântului ce te îndeamnă să speri în mântuirea divină. □

JOS MÂINILE

Urmare din pag. 3

Aşa face şi Nicolae Ceauşescu. El bate oamenii cu care orice naţiune, s'ar putea mândri. Pe alţii îi împiedică să-şi întregească familia.

El are aerul de a spune ţărilor occidentale dezvoltate : "Dacă nu-mi daţi dolari îmi bat supuşii!"

Din cauza acestui regim tiranic, poporul român, popor creştin, răbdător şi optimist, a ajuns pe primul loc în privinţa numărului sinuciderilor.

Tragic bilanţ! Iată unde a dus comunismul neamul românesc: la mizerie apocaliptică şi la sinucidere!

Dar să nu ne pierdem speranţa, zilele acestui regim totalitar sunt numărate.

Facem deci apel la opinia publică nondială să ceară încetarea persecutării celor citaţi mai sus.

Cerem eliberarea preotului Gheorghe Calciu-Dumitreasa. Dacă regimul Ceauşescu este "independent", de ce ucide pe cei mai buni fii ai neamului nostru?

Jos mâinile de pe Aurel State!

Remus Radina, Ovidiu Borcea, Vladimir Boutmy, Grigore Caraza, Nicolae Ciachir, Grigore Dumitrescu, Vlad Drăgoescu, Nicolae Evolceanu, Cicerone Ionitoiu, Eugen Otparlic. □

ULTIMUL GENERAL

M.F. ENESCU

In Februarie 1983 Generalul Ion Gheorghe a împlinit 90 de ani. O vârstă atât de venerabilă, aproape un centenar, nu e dăruită oricui s'o ajungă. Ion Gheorghe este un privilegiat al vieții, fiindu-i dat să asiste la întâmplările palpitante ale secolului XX încă dela începutul până spre sfârșitul lui, ba la unele dintre ele să fie și martor. Ion Gheorghe este ultimul supraviețuitor din generalatul român, provenit din corpul ofițeresc promovat înainte de 1916. Astfel Ion Gheorghe a rămas ultimul în viață din vechia gardă a ofițerilor generali care a asigurat prestigiul armatei române de odinioară.

Ion Gheorghe este de origină din Argeș, județ de spadă, dar cum am mai pomenit, și cel mai politic din Țară. Acest dualism al locului de origină, militar și politic, își va arăta fața și în cariera și în lunga viață a lui Ion Gheorghe. El s'a distins încă depe băncile liceului I.C. Brătianu din Pitești și ale Scoalei Militare de Artilerie și Geniu. Prin propriile merite a fost trimis în 1912 la studii militare în Germania. Rechemat în țară în Iunie 1913, ia parte la campania din Bulgaria cu gradul de sublocotenent de geniu. In acest curios "război", soldații români aveau să se bată mai mult cu holera decât cu Bulgarii. Ion I.C. Brătianu care a participat și el la această campanie cu gradul de căpitan în rezervă, s'a speriat de halul de dezorganizare și de lipsurile armatei române. Când va reveni la guvern în Ianuarie 1914, Brătianu nu va avea nici timpul necesar, nici condițiile prielnice în plin război mondial, pentru reorganizarea completă a armatei. Consecințele s'au văzut în 1916. Dar pe semne este o fatalitate ca armata română să fie găsită nepregătită de marile evenimente internaționale și naționale. In 1940 armata ducea lipsă de orice trebue unei organizații militare moderne, depe urma jafurilor lui Carol II.

Ion Gheorghe după demobilizare s'a întors tot în 1913 în Germania, de această dată la faimoasa Scoală Militară Prusiană dela Potsdam. Va trebui însă să revină în țară la izbucnirea războiului mondial în August 1914. Neutralitatea nu îngăduia României să-și lase ofițerii la studii într'o țară beligerantă. Dar stagiul în Germania cât și propria-i natură, vor marca viitorul lui Ion Gheorghe. Rigoarea metodică germanică îi vor impregna caracterul și comportamentul. Si fizic are înfățișarea unui junker prusian, dar mlădiată de obârșia latină. Astfel cu însușiri deosebite și cu o solidă pregătire militară de specialitate, locotenentul de geniu Ion Gheorghe intră în războiul de întregire națională.

Locotenentul Ion Gheorghe va fi prezent din prima zi a războiului în August 1914, până în ultima zi a campaniei din Ungaria în Decembrie 1919. De notat este participarea lui cu pontonierii la trecerea Dunării în discutata operație dela Flămânda din Octombrie 1916. Cu toată concepția strategică genială a generalului Averescu și cu tot succesul inițial, operația dela Flămânda a eșuat până la urmă. Dece? Au lipsit efectivele și mijloacele adecvate, plus împotrivirea naturii cu ploi torențiale zile de-a rândul. Dacă această operație ingenioasă, de îndrăzneală strategică demnă de marii căpitani ar fi reușit, războiul ar fi luat poate alt curs pe frontul românesc. Ion Gheorghe s'a distins la Flămânda, și ca răsplată a primit Ordinul "Steaua României" cu panglică de "Virtute Militară".

Ion Gheorghe a terminat războiul cu gradul de căpitan. Din 1920 activitatea militară românească s'a redus la un ritm de pace. Căpitanul Ion Gheorghe absolvă școala superioară de război ca premiant în 1923 și este promovat ofițer de Stat-Major. Cariera militară a lui Ion Gheorghe a urmat curba statelor de serviciu ale unui ofițer distins. La vârsta de 31 de ani a fost avansat maior, la 38 de ani locotenent-colonel, la 45 de ani colonel de Stat Major. Intre timp a fost trimis de două ori în Franța, în 1926 la cursurile de transmisiune pentru ofițerii de Stat Major, în 1931 pentru studierea noilor metode de fortificații aplicate la construcția liniei Maginot.

Dar încă din 1927 Ion Gheorghe maior de 34 de ani, devine profesor la Scoala Superioară de Război pentru cursurile de fortificații, transmisiuni și tactică generală. Si în 1932, locotenent-colonel de 39 de ani, este numit directorul cursului de tactică generală la această Academie de înalte studii militare. Comandantul ei este colonelul apoi general Ion Antonescu. De atunci datează raporturile de prețuire și încredere între Antonescu și Ion Gheorghe.

Ca om de cultură Ion Gheorghe este autorul mai multor lucrări în științele militare, unele premiate. Pe baza lor a fost ales membru al Academiei Române de Stiințe, prezidată de Dr. Constantin Angelescu.

Ion Gheorghe în activitatea sa militară nu s'a limitat numai la birourile Marelui Stat Major și la masa de scris lucrări premiate. El a exercitat și comandamente pe teren. Comandant-ajutor al regimentului 2 Pioneri, Comandant al Regimentului 2 Căi Ferate, Comandant al Brigăzii 3 Fortificații. Dar nu pe terenul comandamentelor carierei lui va tinde spre apogeu. In 1935 locotenentul-colonel Ion Gheorghe primește titlul de noblețe al ofițerilor de elită, adică numirea ca atașat militar pe lângă o ambasadă sau legație. Atașatul Militar întrunește în atribuțiile sale competența costreină cu diplomația. Ion Gheorghe este trimis ca atașat militar la Ankara, în Turcia, membră de frunte a Ințelegerii Balcanice și de o deosebită importanță strategică la strâmtori și în coasta Rusiei. Apoi numit atașat militar la Berlin în Octombrie 1940, după preluarea puterii de către fostul său șef, generalul Antonescu, colonelul Ion Gheorghe intră în sfera superioară a diplomației militare. El va asigura totdeodată și legătura între armatele române de pe frontul de Est și Marele Cartier German, la participarea României în războiul contra Rusiei, în Iunie 1941. Si în sfârșit la 1 Martie 1943, Ion Gheorghe la vârsta de 50 de ani și după 30 de ani de serviciu, este înălțat la rangul de general, adică o consacrare definitivă în ierarhia cea mai de sus a corpului ofițeresc. Dar curând soarta îi rezervă un salt și mai sus. La 1 Iunie 1943, generalul Ion Gheorghe este investit de către mareșalul Antonescu cu misiunea grea și de încredere de a reprezenta România ca ministru la Berlin. Așa generalul Ion Gheorghe și-a luat adio dela arme pentru a exercita o înaltă funcție politico-diplomatică în serviciul statului român. Misiunea aceasta se termină brusc la 23 August 1944, odată cu lovitura de Stat. Generalul Ion Gheorghe ne relatează într'o carte interesantă "Rumaeniens Weg zum Satellitenstaat", "Drumul României spre Stat Satelit", experiența sa diplomatică în Germania, cât și peripețiile Alianței Româno-Germane în timp de război.

La sfârșitul lunii Aprilie 1945 l-am întâlnit pe generalul Ion Gheorghe la Bad Gastein. Se refugiase acolo sub pulpana Ministerului de Externe German, cum mă retrăsesem și eu în această precară și trecătoare capitală diplomatică, cu misiunea Guvernului Național Român. Generalul Gheorghe păstrase o distanță destul de vizibilă față de Guvernul Național în exil. El se bucura totuși de protecția ministerului, unde întreținuse bune relații depe timpul misiunii sale la Berlin. In preajma capitulării Germaniei, generalul Ion Gheorghe a plecat din Bad Gastein. Eu am rămas. Puneam astfel în practică planul prestabilit de explicație cu învingătorii într'un război pierdut de noi.

Generalul Ion Gheorghe a fost arestat în drum de Americani. Cu titlu de "Inalt diplomat al unui stat inamic", el a fost internat din Mai 1945 în diferite lagăre americane în Germania, conform cu Legea Cohen "Automatic Arrest". După aceeași lege și în același timp, am fost internat și eu împreună cu membrii Misiunii, mai întâi într'un hotel la Bad Gastein, apoi în lagărul american pentru "criminali de război" din Glasenbach lângă Salzburg. Si ca o curioasă coincidență și cu toată separația între Germania și Austria, generalul Ion Gheorghe și eu însumi am fost eliberați din lagăre în aceeași zi, la 1 Aprilie 1947. Ion Gheorghe și-a povestit pățaniile din lagărele americane într'o carte plină de vervă, "Les petite fils de l'Oncle Sam", "Nepoții unchiului Sam".

După aproape doi ani de excludere din ciclul vieții normale în libertate, lumea luase o înfățișare bizară. Principiul strategic al lui Trotzki, "nici război, nici pace", îl aplica dușmanul său de moarte, Stalin, cu toată rigoarea. Războiul s'a sfârșit, dar nu a venit pacea. Ion Gheorghe, om de acțiune, nu a stat mult în așteptare. Incă din 1948 el a constituit cu un grup de prieteni o organizație românească în Germania. Si când generalul Rădescu a fundat în 1949 "Liga Românilor Liberi", generalul Ion Gheorghe a aderat la ea cu întreaga sa organizație. In susținerea acțiunii a editat o publicație bine scrisă, "Patria".

L-am reîntâlnit pe generalul Ion Gheorghe în Iunie 1953 la Munchen. Am început atunci să punem la cale împreună cu George Racoveanu, colonelul Dumitru Alexandrescu, profesorul George Cârsteanu și alții, unificarea, ca un prim pas, a forțelor românești din Germania. Si în adevăr, în primele luni ale anului 1955 s'au unit 11 istituții și asociații în "Uniunea Instituțiilor și Asociațiilor Românești din Republica Federală Germană și Berlinul de Vest", "U.A.R.G.", cu sediul la Bonn. Pe această bază începea să se dezvolte o mișcare mai amplă și ceea ce se numea pe atunci "o nouă poziție românească", patronată de principele Nicolae în colaborare directă cu generalul Ion Gheorghe. De "Noua Poziție Românească" se apropiase dintre vechii oameni politici, Grigore Gafencu și V.V. Tillea. Mai târziu a fost înființată "Acțiunea Social Creștină Română" sub conducerea unui comitet compus din generalul Ion Gheorghe ca președinte, Ilie Gârneață vice-președinte, secretar George Racoveanu.

Dar în același timp cu acțiunea politică, Ion Gheorghe s'a îngrijit și de latura culturală. Ani de-a rândul el a colaborat la Biblioteca-Institut din Freiburg și la Societatea Academică Română. Cele două cărți scrise în exil vor servi ca documentare la o istorie a evenimentelor din 1940 până după cel de al doilea război mondial.

Apoi timpul a trecut, anii s'au adunat și Exilul s'a prelungit fără perspectivă de sfârșit. Multe acțiuni s'au resorbit, instituții și asociații au dispărut. Au dispărut și personalități importante sau mai modeste, părtașe la proectul de o mișcare amplă românească, principele Nicolae, Grigore Gafencu, V.V. Tillea, Ilie Gârneață, George Racoveanu, colonel Alexandrescu, profesorul Cârsteanu, alții.

După o lungă trecere a deșertului, cum zic Francezii, au apărut organizații și înjghebări noi, cu nume noi și alți oameni. O lege imuabilă ordonează succesiunea fazelor și generațiilor în timpul istoric. Veteranii primei faze a exilului au rămas puțini în acțiune.

Generalul Ion Gheorghe își retrăiește azi la Bad Kissingen trecutul său fecund militar, diplomatic și politic. El a servit cu inteligență, cunoaștere, tact și devotament armata și statul. Insușirile sale și stăruința în acțiune dau lui Ion Gheorghe un profil deosebit în sitoria exilului. La aniversarea celor 90 de ani, omagiem în generalul Ion Gheorghe vechea armată, care cu toate condițiile ingrate și lipsurile, și astfel cu un plus de tribut de sânge, și-a făcut mai mult decât datoria în războaiele de Independență, de Intregire și de Reintregire Națională.

Aceasta este pe scurt biografia ultimului general în viață al armatei române de altă dată. In 70 de ani, aproape trei sferturi de secol dela acel fabulos 1913... când Ion Gheorghe a primit gradul de sublocotenent, fața lumii s'a schimbat de două ori, cu două războaie mondiale. Si atunci ne punem întrebări de viață și de moarte. Providența va aboli strategia lui Trotzki și Stalin pentruca în lume să revină pacea? România va renaște în libertate? Va mai exista o adevărată armată română cu ofițeri de elită ca Ion Gheorghe? Viitorul, cum spuneau cei vechi, stă pe genunchii lui Jupiter. Providența va decide poate mai mult decât oamenii, o soartă mai bună lumii și României. □

Comunism vs. Capitalism

CIFRELE STAU FAȚĂ ÎN FAȚĂ

Datele de mai jos sunt compilate din comunicatele oficiale, discursurile tov. Niculae, articole, etc.

Totalul pământului arabil în RSR ar fi de 15 milioane hectare, din care 1.406.098 hectare, din jurul a 371 de comune, au rămas necolectivizate.

Acest pământ necolectivizat (cca.10%) a devenit un factor important în economia țării și acum guvernul se grăbește cu sfatul și ajutorul.

Interesul este ușor de ghicit.

Aceste palme de pământ, răsfirate în ținuturile cele mai greu de cultivat, (dealuri, munți, etc) au dat în proporție mai mult decât au dat fermele colectivizate. Un fenomen dovedit în toate țările comuniste.

Pământul rămas în mâna particularilor cuprinde 464.905 hectare de podgorii și 57.997 de hectare de grădini cu pomi fructiferi.
(Vinul, strugurii, fructele sunt cumpărate de stat la prețul stabilit de stat). Restul de 883.196 de hectare reprezintă cam 6% din totalul pământului cultivat pe întreaga țară.

Datele oferite de guvernul RSR arată:

In 1979 pământul necolectivizat a dat 1,805 milioane tone de cartofi în comparație cu 4,562 milioane produse pe întreaga țară. (Aproape un sfert!)

In 1980 gospodăriile particulare posedau 1.035,7 de mii de vite din totalul de 6.513,7 de mii.

2.266,7 mii de oi din totalul de 15.819,7 ce se găsesc în RSR.

Aproape o jumătate din numărul stupilor de albine se află în mâna particularilor; iar o treime din fructele consumate provin din grădinele necolectivizate.

Aceste cifre, recunoscute de guvern, precum și bunăvoința tovului cel mare că va sări în "ajutorul micului proprietar" arată a semne rele.

Ne este teamă că și aceste palme de pământ vor fi îndrumate spre o "dezvoltare științifică" la fel ca și fermele falimentare ale statului. □

RĂSPÂNDIȚI ACEST ZIAR

CARTEA ROMÂNEASCĂ ÎN EXIL

- trei decenii, zeci de edituri, sute de titluri -

MATILA GHYKA SAU POEZIA NUMĂRULUI

Anca DUMITRESCU

Matila Ghyka... nume celebru în istoria română modernă, prenume cu rezonanță rară... Personalitate până nu demult uitată în România, personalitate necunoscută generației născute în România postbelică... Cine a fost acest Matila Ghyka?

Părinții săi divorțând puțin după nașterea lui, Matila crește în sânul familiei materne al cărui nume ilustru îl va și purta. Descendent și înrudit cu marile familii boierești își va petrece copilăria în dulcele ritm al vieții nobilimii moldovenești. La zece ani începe studiile în Franța, studii ce culminează la colegiul iezuit din Jersey, cu prepararea examenului de admitere la Ecole Navale. Reușita la acest examen este primul dintr'un lung șir de succese. La sfârșitul studiilor în această înaltă școală, începe o scurtă carieră în marina română. Atras de progresele științei, reia studiile la Ecole Supérieure d'Electromagnétisme din Paris. După un an obține diploma de inginer. Câțiva ani mai târziu, din dorința de-a se prezenta la concursurile Ministerului de Externe, grăbit din cauza limitei de vârstă, Matila Ghyka întreprinde și reușește imposibilul. Obține la Bruxelles, un doctorat în drept după un an de studii în loc de trei, cât era timpul obișnuit. Câteva luni mai târziu, reușește la concursurile care-i permit să intre în rândurile corpului diplomatic român. O strălucită carieră diplomatică îl duce spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial, la Londra. În urma "cataclismului" care ne-a denaturat țara, Matila Ghyka hotărăște să nu se mai întoarcă în România și după o scurtă carieră universitară în Statele Unite, se instalează definitiv în Anglia, unde moare în 1965.

Incitat de Antoine Bibescu, Ghyka expune spre sfârșitul anilor 20, teoriile sale estetice lui Lucien Fabre, care conducea noua colecție publicată de Gaston Gallimard: "La pensée contemporaine". Fascinat, Fabre îi cere să scrie o carte pentru această colecție. Succesul acestei prime opere (Estetica proporțiilor) îl face să scrie, câțiva ani mai târziu, la moșia Marucăi Cantacuzino (viitoarea soție a lui George Enescu) faimoasa lucrare "Numărul de aur", prefațată de Paul Valéry.

Matila Ghyka este un adevărat personaj de roman. O minte avidă de cunoaștere, deschisă științei dar și frumosului artistic și mitului, un om monden ce apreciază din plin plăcerile înaltei societăți europene, dar care nu ezită, în timpul unui voiaj în Statele Unite, să se angajeze ca simplu muncitor necalificat și să avanseze, datorită propriilor calități, spre posturi tot mai importante. Face studii strălucite în timp record, actualizându-le și complectându-le mereu. O simplă călătorie în Japonia e motiv de-a învăța limba japoneză, cheie ce-i pare indispensabilă pentru mai buna percepere a civilizației nipone.

Stiințific și amator de artă, Matila Ghyka caută să înțeleagă cele ce-l înconjoară, oscilând între cele mai recente descoperiri și mituri străvechi; e emoționat de tabloul unui Bosch sau de un edificiu baroc, dar și de rezultatele măsurătorilor planurilor și elevațiilor operelor arhitecților antici sau medievali; îi place muzica lui Stravinski și e impresionat de propriile-i visuri, dar descoperă adevăruri matematice. Cum singur spunea undeva, s'a voit un fel de exemplar anacronic de om al Renașterii.

Această polivalență, de multe ori rezultatul unor căutări personale, o întâlnim, în expresia ei cea mai pură, în lucrarea sa "Numărul de aur", publicată la Paris în 1931 de același Gallimard.

Pentru lectorul lipsit de-o formație științifică și filosofică, abordarea acestei lucrări poate părea aridă. În realitate, textul este explicit și raționamentele autorului, chiar și cele mai complicate, rămân inteligibile. Odată depășit obstacolul noțiunilor de bază, visătorul Matila Ghyka își atrage cititorul într'o pasionantă plimbare prin evoluția civilizației umane.

Civilizația industrială în care ne-am născut, a sărăcit lucrurile și noțiunile de spirit în favoarea materiei. Timp de peste două secole, știința devine din ce în ce mai materialistă, mai concretă, pierzând valorile mistice și banalizând unele noțiuni. Astfel, azi, se face ușor confuzie între număr și cifră, căci numărul e vizualizat prin cifră și servește la calcule concrete. Pentru a înțelege problemele studiate de Matila Ghyka în cartea sa trebue plecat dela non-identitatea număr-cifră.

Grecii vechi, ca și Romanii (sau Slavii în Evul Mediu) foloseau semne împrumutate alfabetului pentru a transcrie numerele. Dar ele erau vizualizate și cu ajutorul geometriei. Cel mai simplu exemplu ar fi numerele triangulare de tip:

$$\frac{n(n+1)}{2}$$

În cazul în care n ia valoarea 4, se obține numărul triangular 10, care se poate reprezenta în felul următor:

1
1 1
1 1 1
1 1 1 1

Această reprezentare a devenit simbol în școala pitagorică: așa numitul "tetraktys".

Numărul trebue înțeles ca fiind o identitate de bază, un modul, o unitate de măsură. Numerele se găsesc, sau mai exact, pot fi puse în raport unele cu altele. Astfel, două numere a și b pot fi măsurate între ele

$$\frac{a}{b} \text{ sau } \frac{b}{a}$$

adică a este măsurat în raport cu b sau vice-versa. Prin echivalența a două rapoarte

$$\frac{a}{b} = \frac{c}{d}$$

se obține o proporție, ceea ce în Antichitate se numea o "analogie". Acest tip de proporție se numește proporție discontinuă, prin opoziție cu cea continuă, în care apar numai trei termeni de comparație: a, b si c.

$$\frac{a}{b} = \frac{b}{c}$$

Deci a este măsurat în raport cu b, b fiind măsurat în raport cu c. Egalitatea acestor două măsuratori face ca b să fie media geometrică a lui a și c:

$$b^2 = ac \qquad b = \sqrt{ac}$$

deci b este "legătură" între a și c, de unde ideea de continuitate. Intervalul dintre a și c este "acordat" prin media lor. Acest interval poate fi un interval strict matematic, muzical sau cosmogonic.

Tipul cel mai simplu de proporție continuă este cea care ia ca termen al treilea suma primelor două, astfel ca în fond să nu existe decât două numere, ca în cazul unui simplu raport. Astfel s'a ajuns la formula:

$$\frac{a}{b} = \frac{a+b}{a}$$

Această proporție continuă a primit, în secolul al XVI-lea, numele de "Proporție divină" în tratatul cu același titlu de Fra Luca di Borgo, tratat ilustrat de Leonardo da Vinci.

Euclid, aplicând această formulă la noțiuni geometrice precise, o numea "împărțirea unei lungimi în rație medie și extremă". În fond, așa cum arată Matila Ghyka, e vorba de împărțirea asimetrică cea mai logică.

Numărul care se deduce din această proporție, notat cu φ are valoarea de 1,618 ...

În simbolica pitagoreică împărțirea unui segment de dreaptă corespunzatoare lui φ se numea "Secțiune de aur" de unde noțiunea de "Număr de aur", preluată de Ghyka.

Din simbolica numerelor si proporțiilor decurg și noțiunile de ritm (periodicitate în timp sau spațiu rezultând dintr'un lanț de proporții) și de armonie, aceasta din urmă aplicându-se atât în domeniul muzical și poetic cât și la configurația cosmogonică, de unde faimoasa idee a "armoniei sferelor".

Ghyka recapitulează rezultatele măsurării elevațiilor și planurilor diferitelor temple ale Egiptului și Greciei antice și a bisericilor gotice, care toate arată că la baza concepției acestor edificii a stat secțiunea de aur, rezultatele rapoartelor diferitelor mărimi fiind φ.

"...prin geometria ezoterică pitagoreică și tradiția mereu paralelă a arhitecților și meseriașilor pietrari, muzica marilor acorduri templu - viață, macrocosm - microcosm se transmite, una și multiplă, din Egipt la catedralele catolice".

Dela concepția arhitecturală la realizarea edificiului, dela hârtie și calcul la piatră, lucrurile se complică. Perspectiva clasică nu corespunde realității, după cum au arătat savanții moderni, ochiul nefiind un obiectiv fotografic și retina o placă care ar înregistra un instantaneu. În realitate, imaginea se constituie pe retină printr'o succesiune de impulsuri. Astfel, o imagine perfect armonioasă pe hârtie, o dată desenul devenit construcție văzută de aproape, e supusă unor deformații optice, care strică sau diminuează armonia căutată. De aceea arhitecții, încă din timpurile cele mai vechi, au adus corectări formelor, astfel ca imaginea edificiului să poată fi văzută într'o logică și armonie totală.

Matila Ghyka insistă asupra factorului "inspirație" ce joacă un rol extrem de important în creația arhitecturală, care nu se poate limita la calcule ideale și corectări optice ci trebue să fie intuirea optimă a acestora.

Prin acțiunea pe care o produce asupra pshihicului, ritmul unei creații artistice are un efect de "farmec" foarte vizibil în ritualele religioase, care folosesc ritmuri muzicale sau prozodice. În religia creștină această voință de vrăjire tinde către exprimarea dragostei față de Dumnezeu, producând extazul religios.

Dacă obiectul extazului este o altă ființă umană, este vorba de un extaz de dragoste. Dacă iubirea-i împărtășită se poate vorbi de un efect de rezonanță a ritmurilor celor două persoane.

Matila Ghyka demonstrează că, așa cum spuneau cei vechi, tot Universul se reduce la Număr, că realitatea nu-i decât o succesiune de rapoarte, că nimic nu are o existență proprie, independentă. Orice este în raport față de altceva...

Părintele credinței exprimată de Platon prin formula: "Numărul este Cunoașterea însăși", pare să fi fost Pitagora, el însuși format în tradiția matematicii mistice egiptene.

Una din cele mai elementare noțiuni de matematică, familiară azi celui din urmă școlar, este așa numita "teorema lui Pitagora", descoperirea triunghiului cu perimetru de tip 3+4+5 = 12, care-i un triunghi dreptunghiular, latura cea mai mare fiind ipotenuza. Triunghiul de acest tip a permis, cu ajutorul a douăsprezece segmente egale, construirea unui unghi drept perfect, lucru de mare folos mai ales în construcții.

Dar genialul matematician născut la începutul secolului al VI-lea înainte de Cristos a fost mult mai mult decât un mare savant. El a întemeiat o adevărată religie, care vorbește despre o forță centrală, ce armonizează Universul întreg. Mistica pitagoreică se bazează pe puterea simbolică a Numărului. Pitagora vede sufletul uman în "corespondență armonică" cu forța centrală, cu sufletul universal, în rezonanță cu el. Această lege de universală armonie s'a tradus prin întemeierea unor confrerii caracterizate printr'o extremă solidaritate a membrilor și prin păstrarea și transmiterea secretelor mistice. Intreaga antichitate greco-latină a fost profund marcată de doctrina pitagoreică. Confreriile profesionale din Evul Mediu și timpurile moderne nu-s nimic altceva decât ecoul confreriilor pitagoreice, secretele transmise fiind limitate la "nevoile" meseriei respective. Pitagoreismul supraviețuiește până în vremea contemporană, când noi descoperiri vin să confirme teoriile antice.

În definitiv, din materie și univers fizic nu mai rămân decât structuri, scheme și ritmuri, reflectând vechiul dicton al școlii pitagoreismului: "lucrurile nu sunt decât aparențe ale Numărului".

Aplicând dela Bergson noțiunea de "durată" pură (opusă timpului legat de spațiu), autorul consideră că ritmul (ca expresie a Numărului) este introdus în domeniul senzorial printr'o calitate esențială a vieții individuale sau colective, anume senzația de "durată în curs de a fi trăită". Ritmul este emanația directă a vieții, cea care permite omului de a-și manifesta "conștiința de a avea conștiință" și de a se "transcende", de a se depăși pe el însăși.

Concluzia lui Ghyka la aceste probleme este că "singurul sentiment care ne dă în lumea aceasta impresia realității, a unei scântei a realității absolute, este dragostea".

Luând rând pe rând diferitele branșe ale activității și trăirii umane, din Antichitate până în timpurile contemporane, autorul arată nu numai continuitatea, redescoperirea și confirmarea concepțiilor despre lume ale lui Pitagora și discipolilor săi, dar și vitalitatea acestor idei. Artele, științele exacte, științele naturale, filosofia și chiar anumite aspecte ale credinței creștine (în aparență opusă misticii) sunt în vremea lui Ghyka impregnate de semnificația Numărului de aur.

Nu a fost posibil în aceasta prezentare să ne oprim la fiecare din capitolele cărții lui Matila Ghyka, dar ceea ce este important de reținut, așa cum arată autorul însuși este că această lucrare încearcă să contribuie "la o percepere ceva mai clară a conceptelor și invarianților logici și afectivi, care au constituit în cursul istoriei ideile motrice" ale Occidentului, idei care sunt mai întâi de toate "cele ale numărului, ritmului, proporției și armoniei" și grefat pe ele "cultul pasionant al frumuseții formelor, tinzând în final, prin subdivizarea acestei ardori în tandrețe frățească pentru orice creatură vie, la iluminația finală, cunoștință și dragoste, în comuniune cu armonia divină".

Dela Leonardo da Vinci la Jacques Villon, artiștii europeni se servesc aproape fără întrerupere, voit sau semiconștient, de Numărul de aur în construcția operei lor chiar dacă istoria artelor europene cunoaște flexiuni în lupta dintre rigurozitatea gândirii matematice și impulsul instinctiv. Astfel, pictorii grupului impresionist construiesc și gândesc mult mai puțin operele lor decât un maniac al expresiei științific definită, ca Seurat.

Este greu de înțeles cum o lucrare atât de pasionantă ca "Numărul de aur" și o personalitate atât de fascinantă ca cea a lui Matila Ghyka să fie atât de puțin cunoscute tinerei generații de Români. □

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

G.I.BRĂTIANU
Sfatul domnesc

M.EMINESCU
Poesii

Nicolae PETRA
Poezii

A.D.XENOPOL
Istoria Românilor din Dacia Traiană

Ştefan BACIU
Ukulele

Mircea ELIADE
Noaptea de Sânziene

Nae IONESCU
Metafizica

Horia STAMATU
Kairos

Emil CIORAN
Lacrimi şi Sfinţi

I.G.DUCA
Memorii

Ştefan BACIU
Mira

Horia STAMATU
Imperiul

Mircea ELIADE
In curte la Dionis

Revue des études roumaines

L.M.ARCADE
Poveste cu Ţigani

Horia STAMATU
Recitativ

Pe lângă alte edituri, au aderat de curând la Asociaţia noastră:

SOCIETATEA ACADEMICĂ ROMÂNĂ DIN ITALIA

(zeci de opere publicate)

O NOUĂ EDITURĂ LA FREIBURG

(beneficiind, graţie d-lui N.Constantinescu, de un echipament tipografic modern)

— —

Printre alte opere publicate:

Z.PANĂ (culegere): POEZII DIN ÎNCHISORI

N.PETRA (eseu): PREDICI ÎN PUSTIU

— —

VEŢI GĂSI TOATE INFORMAŢIILE REFERITOARE LA CĂRŢILE CITATE - PRECUM ŞI LA ALTELE VECHI ŞI NOI - ÎN PRIMELE TREI NUMERE ALE BULETINULUI NOSTRU. NUMĂRUL 3 ESTE ÎN CURS DE EDITARE

M.LOVINESCU
Unde scurte

Virgil IERUNCA
Piteşti

Pamfil ŞEICARU
Portrete:
O.GOGA,
A.C.CUZA,
C.STERE,
N.IORGA,
T.ARGHEZI

Pamfil ŞEICARU
Istoria partidului Naţional, Ţărănesc şi Naţional-Ţărănesc

Vintilă HORIA
Dumnezeu s'a născut în exil

ETHOS
vol I,II,III

Basil MUNTEANU
Corespondenţe

Vasile PÂRVAN
Dacia

DACĂ VĂ INTERESEAZĂ POSIBILITATEA DE A VĂ PROCURA CĂRŢI ROMÂNEŞTI EDITATE ÎN DIFERITE ŢĂRI:

PRINTR'O SINGURĂ COMANDĂ PLĂTITĂ PRINTR'UN SINGUR CEC...

ÎNAPOIAŢI-NE IMPRIMATUL ALĂTURAT.
BULETINUL NOSTRU ESTE EXPEDIAT GRATUIT: CELOR CARE NI-L CER SAU L-AU CERUT.

HYPERION
4 R, DU GEN.H.BERTIER
92.200 NEUILLY S/ SEINE
FRANCE

(1) Doresc să primesc buletinul asociaţiei D-voastră în vederea achiziţiei:
☐ ocazionale   periodice ☐
a cărţilor româneşti care m'ar interesa.
(2) Prefer lucrările:
☐ literare   istorice ☐   ştiinţifice ☐
(3) Texte româneşti inedite putând interesa pe editori
☐ îmi sunt cunoscute   nu-mi sunt cunoscute ☐
NUMELE...   SEMNATURA:
ADRESA...

ACESTE DOUĂ PAGINI, OFERITE GENEROS DE "CUVÂNTUL ROMÂNESC", APAR SUB ÎNGRIJIREA ŞI RESPONSABILITATEA ASOCIAŢIEI "HYPERION"

Eminesciană

Ovidiu VUIA

Erotica lui Eminescu are un conținut precis: dragostea îndreptată spre o femeie anume, vie și caldă, perechea bărbatului.

Ca orice tânăr îndrăgostit se va plimba pe lângă plopii fără soț și va degera în fața casei așteptând ca ea să se arate la fereastră. O va dori trupește, demonstrând o normalitate contestată pe nedrept de unii, deaceea va fi înțeles și căutat, nunumai de abstinentul practicant al amorului frustat și pur, ci fiecare muritor va regăsi în versul său, ca'ntr'o oglindă a lacului din povești, inima-i înfierbântată, arsă și chinuită pe rugul în flăcări, al iubirii.

De unde marea, profunda sinceritate a poeziei lui Eminescu.

Nimeni nu va ști să exprime în bronzul aurit sau marmora cuvântului, apropierea fizică a femeii, așa cum a făcut-o el. Declarații ca, tu ești lumina mea sau îmi umpli viața precum un cântec din Galaad al lui Solomon, sunt redate astfel: Atât de fragedă te-asemeni/ Cu floarea albă de cireș/ și ca un înger dintre oameni/ In calea vieții mele ieși. Sau: "Abia atingi covorul moale,/ Mătasa sună sub picior,/ Si dela creștet pân'la poale/ Plutești ca visul de ușor./

Chiar exclamații mai diurne și prozaice ca "Fă un sfârșit durerii, Vin la pieptu-mi" "Nu mai pot" își fac loc direct în monologul liric impumutându-i caracterul eternului uman, deci asemenea sufletului din om nu se vor învechi sau îmbătrâni vreodată.

Se pare că materialul din care-i plămădit versul eminescian nu este pământesc ci unul luat din munții de Paros ai cerului, în loc ca anii să-l rugineasca, marea trecere îi dă o tot mai mare strălucire.

In curtea mâncată de boala toamnei, rătăcind pe aleile acoperite de covorul uscat al frunzelor, în recea lui singurătate, poetul, rob al temnițelor bolii, prinț lunar, are dorul celei mai simple și comune îmbrățișări: "Vezi, rândunelele se duc,/ Se scutur frunzele de nuc,/ S'așază bruma peste vii-/ De ce nu-mi vii, de ce nu-mi vii?/ O, vino iar în al meu braț./ Să te privesc cu mult nesaț,/ Să razim dulce capul meu,/ De sânul tău, de sânul tău!"

In cântecul acesta nostalgic de jale se află inclusă muzica stelelor, -percepută cu organele de simț ale visului dela Platon la Paul Valéry- expresie a ordinei cosmice. Se poate afirma deci că Eminescu prin cuvânt cum în piatră Fidias sau Michelangelo, a reușit să dea viață, Geneză, unei noi armonii universale, întrebuințând dalta și lutul cel mai obișnuit, amintindu-ne, cum zice Blaga, că Iisus cu picioare ca ale noastre a călcat peste ape.

Conform celor spuse pân'acum ușor se poate deduce că Eminescu nu și-a idealizat iubita, modelul lui nu este un arhetip ci o ființă în carne și oase asemenea lui Venus de Tițian sau Olimpia de Manet opus Grațiilor și lui Venus de Boticcelli.

Femeia nu va fi pentru el călăuza pe calea mântuirii din dulcele stil nou pe urmele căruia au mers Petrarca și mai ales Dante cu celesta lui Beatrice. Nu-l putem apropia nici de canonul ideal privind femeia din quatro și cinquecento, atunci când referința lui la Rafael și Correggio sunt doar pentru a arăta frumusețea pe care o poate atinge o ființă pământească. Stil novist și renascentist se arată Vasile Voiculescu în sonetele sale dar nicidecum Eminescu, de unde și lipsa oricărui concept, trăirile lui au căldura sângelui stropit pe lințolii de nea.

Conflictul dragostei lui Eminescu are cu totul altă sursă, clar dezvăluită în povestirea Cezara. Ea, Cezara, va înnota goală spre insula lui Euthanasius, unde îl va regăsi pe iubitul ei Ieronim. Sfârșitul privind reîntoarcerea la Natură, la izvoarele ei primare, ne amintește de Sarpele lui Mircea Eliade. Deosebirea între fantasticul eminescian și cel eliadian este cel dintre un romantic, mag al metaforei și realistul anticalofil, forme în care fondul uneori se pierde, ca râul în delta lui.

In treacăt fie spus Sărmanul Dionis ieșit din relativitatea timpului poate fi regăsit în La țigănci - în limitele semnalate mai sus- cu diferența că primul coboară trepți spre trecut pe când celălalt escaladează viitorul. Eroul lui Eliade în casa cu țigănci, dacă cele trei dansatoare sunt parcele, este de presupus că moare, deci tot ceea ce i se întâmplă mai pe urmă corespunde unei existențe în viitor a unui mort, prin aceasta ieșirea din timp este mai de efect și mai impresionantă ca cea a sărmanului Dionis căreia mulți caută să-i dea o etichetă schopenhaueriană când evident influența se arată ca la M. Eliade, indică și tracă.

Prin Cezara și Ieronim, Eminescu vede iubirea nu atât rousseauist poate și asta dar nu ca pe o caracteristică principală. Reîntâlniți, vor ajunge să oficieze iubirea după un ritual, mister păgân sau taină creștină, la fel cu primii oameni în eden sau ca o nimfă cu un satir, goi, pe un ostrov însorit al Mediteranei.

Eminescu scoțând iubirea din cadranul orelor îi conferă granitul mitului, ceea ce înseamnă oprirea în eternitate a spiritului. Deci poetul urmărește contopirea majoră, absolutul, perfecțiunea, retragerea pe insula lui Euthanasius corespunde și unui fel de moarte, cel puțin după legile cele scrise ale oamenilor.

Conștient de acet lucru Al. Macedonski, în Thalassa, va prelua același subiect, mult parnasian puțin simbolist, El o ucide pe Ea, amândoi sfârșesc în cavoul mării, iar insula numai este a lui Euthanasius ci a Serpilor.

Numai plecând dela adevărul că aventura de pe insulă nu trebue socotită doar un vis frumos și straniu dar și un ideal, căutarea absolutului în dragoste, vom pătrunde în conținutul a ceea ce a fost numit misoginismul poetului.

Reîntors dela altarul jertfei între semenii săi, locuitorul insulei lui Euthanasius, se simte trădat și mințit, curgerea clipelor neagă veșnicia, schimbarea ucide dantul cel mai curat și drept. Din tiparul lui Archeus Cezara este luată de iureșul vieții, devine din Madonă Veneră, din înger demon. Ca atare nu credem că e vorba de o ură propriu zisă ci mai mult de revoltă contra firii omului, reprezentare a voinței oarbe de a trăi- aici schopenhaurismul este evident- din a cărei matcă nu poate să iasă. Disperarea omului de a nu putea persista în absolutul iubirii este înrudită cu a lui Maupassant, la care același misoginism crește din același izvor al neîmplinirii.

Dragostea frivolă, ieftină, joc al plăcerii pure pentru cel ce oficiază în templul iubirii absolute nu va însemna decât "un instinct atât de van/ Ce seabate și la păsări de vreo două ori pe an?"

Poetul consideră iubirea adevărată ca pe o contopire a trupurilor, peste instincte, apropiată de actele vesniciei ale artei și ale religiei.

Este mărturisirea puternică a îndrăgostitului de femeia pe care nu o poate schimba cu alta, pasiunea totală, acaparatoare până la anulare femeia regină, angel și fecioară, amantă.

Eminescu nu este renascentist în ce privește femeia văzută cât se poate de material și senzual, dar aparține prerafaelitismului prin felul cum vede dragostea ca mod de elevație a doi oameni ajunși într'un singular eon platonic. platonic.

Cezara decapitată va fi reprezentată de curtezana stăpânită de interesul modei "pe când inima ta bate'n ritmul sfânt al unei ode", sau de Dallila, "piatra ce nu simte nici durerea și nici mila".

Invectiva, diatriba aparține aceluia ce se consideră înșelat nu atât de femeie cât de structura imperfectă a ei. De-aici tonul Scrisorilor în care răul dragostei este pus în contact cu fiorul cosmogoniei brahmane, cu cel al meditației și filosofării, deci privită din unghiul infinit al absolutului.

Așa ajungem la poemul Luceafărului. După cum se știe Eminescu a luat motivul dintr'un basm popular adunat de germanul Kunish. Despre semnificația lui avem mărturisirea poetului: "In descrierea unui voiaj în țările române, germanul K (unisch) povestește legenda Luceafărului. Aceasta e povestea. Iar înțelesul alegoric ce i-am dat este că, dacă geniul nu cunoaște nici moarte și numele lui scapă de simpla uitare, pe de altă parte însă pe pământ, nu e capabil a ferici pe cineva, nici capabil de a fi fericit. El n'are moarte, dar n'are nici noroc."

S'au dat atâtea interpretări Luceafărului, încât m'ași feri să vin și eu cu una. Referindu-mă însă la cele de mai sus apare evident că Demiurgul simbolizează Absolutul, Lângă el Cătălina femeia și Cătălin bărbatul reprezentări relative ale vieții.

Ea este fermecată de măreția luceafărului Hyperion, încearcă o apropiere, apoi îi cere să-i împărtășească destinul, fapt pentru care El se roagă de Părintele lui să-i deslege de nemurire "Reia-mi al nemuririi nimb/ Si focul din privire,/ Si pentru toate dă-mi în schimb/ O oră de iubire. . . /".

Nici unde nu este exprimată mai tragic solitudinea poetului, setea după ceea ce se chiamă un dram de fericire.

Deznodământul e cunoscut, Cătălina își găsește mulțumirea, lângă Cătălin uită dorul de luceferi iar acestuia nu-i rămâne decât să se retragă în lumea lui "nemuritor și rece".

Opus Sărmanului Dionis, în Luceafărul, Eminescu crede că cel ce caută perfecțiunea, nu o poate atinge decât singur, nu o va avea pe ea lângă el, Insula lui Euthanasius este o fată morgană, amăgire iluzorie a tinereții.

Nu mai există nicio urmă de misoginism ci câștigarea marei înțelepciuni, apoteoza, iluminarea drumului. Prin această înălțare pe vârful paradisului terestru poetul a creat, în forma baladei populare, cel mai frumos poem al limbii române.

Ca cel puțin interesantă amintim părerea lui G. Călinescu asupra interpretării Luceafărului, de către poet, cum am citat-o mai sus: "Aceasta e interpretarea (a lui Eminescu n.n.) dată conform izvoarelor idealiste. Dar gândul intim al poetului, întrucât oglindea epoca în care trăia, nu putea fi decât acesta: omul de talent nu găsește înțelegere din partea burgheziei, femeia burgheză nu-i aptă să urmeze un creator."

Nu m'ași fi referit la G. Călinescu dacă nu ar fi unul din cei mai valoroși comentatori ai operei lui Eminescu, studiul său bazat pe analiza în primul rând a manuscriselor eminesciene, rămâne cu siguranță o piatră de hotar în exegeza creației marelui bard. Dar așa cum s'a întâmplat în cazul Istoriei literaturii române dela origini, valoroasele realizări sunt întunecate de tot atât de mari erori, criticul fiind de bună seama un geniu literar, dar în același timp un maestru al inegalităților și contradicțiilor.

Pomenesc pe cea mai gravă, privind boala poetului Eminescu în relație cu arta sa, problemă cu totul actuală odată ce în vara acestui an se împlinesc 100 de ani dela îmbolnăvirea poetului (28 Iunie - 10 Iulie 1883).

G. Călinescu postulează că Eminescu suferind de infecție luetică a prezentat tulburări psihice demențiale deci tot ce a scris după 1883 - și cum reese din exegeza sa, Viața lui Mihai Eminescu, nu este chiar puțin -, poartă amprenta rătăcirii mintale, prin urmare corespunde unei adânci și ireversibile întunecări a spiritului.

Lăsând la o parte nu din falsă modestie propriile mele contribuții, îl voi cita pe doctorul psihiatru I. Nica, specialist care recent bazat pe documentele ce i-au stat la dispoziție și printr'un studiu atent al evoluției bolii poetului a arătat că Eminescu nu a suferit de o psihoză luetică ci de una endogenă de natură depresivă, în cursul bolii fiindu-i atinse facultățile emotive și nu cele de cunoaștere, intelectuale.

Deși argumentația nu mai dă loc la niciun dubiu științific comentatorii lui Eminescu se încăpățânează pe mai departe, să continue falsa interpretare a lui Călinescu care de fapt a fost a unei generații întregi, exceptându-l pe E. Lovinescu, convins că marele poet a avut o afecțiune endogenă familiară.

Nu este vorba de o pedantă problemă medicală cum vor să o trateze criticii literari odată ce ea privește activitatea de șase ani a poetului dela 1883 până la moartea sa în 1889.

G. Călinescu consideră că preocupările lui Eminescu pentru sanscrită din timpul îmbolnăvirii cât și în general pentru alte limbi la fel și practicile sale pitagorice cu tendința de a așeza totul în formule algebrice, sunt expresia afecțiunii sale psihice, deși ar fi un caz mai mult decât fantastic ca un bolnav paralitic să poată scrie în alfabet sanscrit și elen sau după șase ani de boală să traducă o piesă de Augier în cele mai artistice condiții.

Recent, Amita Bhose cercetând Gramatica sanscrită a lui Fr. Bopp în traducerea lui Eminescu din anul 1884, susține nunumai că ea aparține unui spirit lucid dar că poetul a avut cunoștințe fundamentale de limbă sanscrită. Si observația respectivă este valabilă pentru tot ceea ce a creat Eminescu după 1883 inclusiv poezii chiar dacă interesul său a luat, se pare, un alt drum.

Fie ca cei șase ultimi ani cât îi mai avem până la centenarul morții lui Eminescu să contribuie la adevărata lui cunoaștere, după cum a fost și a trăit.

Revenind la erotica eminesciană vom constata că poetul a purtat iubirea precum Dante în empireul cununilor cu stele, deci a purificat-o de orice urmă de abjecție, ridicând omul până pe pragul de sus al luminii. □

FOAMEA

Parcă de veacuri, parcă de cinci ani
n'am mai prânzit, n'am mai șezut la cină.
Parcă de veacuri, parcă de cinci ani,
am supt fier, am roade bolovani,
am hăpăi moloz și rogojină.

În foamea noastră vâjâie păduri,
se cască mări, se surpă munți din coame.
În foamea noastră vâjâie păduri,
și parcă din străbuni sau din scripturi,
dela'nceputul lumii ne e foame.

Ziua pândim cu nările în vânt
năluca unui abur de mâncare.
Ziua pândim cu nările în vânt,
poate din cer, din iad, sau din mormânt,
or să ne-arunce resturi ca la fiare.

În bezna nopții ne visăm strigoi,
că ne-ospătăm din câte-un hoit fierbinte.
În bezna nopții ne visăm strigoi,
dar numai moartea rupe hălci din noi,
ea singură înfulecă morminte.

Radu GYR

Din volumul "Poezii din Inchisori"

FARA ARMÂNEASCĂ

CELNICII ŞI FÂLCAREA

O INSTITUŢIE MILENARĂ A AROMÂNILOR NOMAZI

CAPITOLUL II

Constantin NOE

Caravanele, alcătuite din zeci şi uneori sute de cai sau catâri, însoţite de un întreg personal pentru încărcat, descărcat, paza pe drumuri şi de conducători pentru cumpăratul şi desfăcutul mărfurilor ş. a, străbătea drumul dela mare, unde încărca produse mediteraniene: lămâi, portocale, smochine, stafide, măsline, untdelemnuri, boia de ardei roşie, sare de mare ş.a. şi mergea spre N. Peninsulei Balcanice, până la Dunăre, spre Tara Românească sau spre Ungaria. De acolo se întorcea cu încărcături de alte produse, care aveau căutare spre Sud. Exploatarea caravanelor era bazată pe aceleaşi norme de tovărăşie, închegată prin autoritatea celnicului, ca şi cea a turmelor.

"Fălcarea" se prezintă deci cu o unitate economică şi socială desăvârşită.

Fălcarea este un fel de cooperativă ideală, fără statute şi regulamente, fără registre complicate de contabilitate dar având în schimb un substrat de frăţie, de solidaritate indistructibilă, izvorînd din încrederea nelimitată a membrilor grupului în celnicul lor, din autoritatea lui morală indiscutabilă asupra membrilor grupului.

Dar cu aceasta nu s'a isprăvit. Ca ocrotitor al fălcării rolul celnicului este de a face, prin toate mijloacele ce-i stau la îndemână, ca "fălcarea" în întregime şi fiecare membru al ei în parte să se strecoare prin toate greutăţile şi primejdiile ce li se ivesc în cale cu minimum de pagube.

Se întâmplă ca un membru al "fălcării" să cadă într'o culpă gravă, să comită un delict, o crimă. Celnicului - - ajutat de altfel de solidaritatea necondiţionată a oamenilor din fălcarea lui - - îi revine sarcina de a pune în mişcare totul spre a-l face scăpat sau, în caz de e prins, a obţine achitarea lui sau măcar reducerea pedepsei. Trecerea turmelor dela munte la mare şi dela mare la munte ridică, la fel, o sumă de probleme.

In drum, turmele trebue să păşuneze. Ele trec peste izlazurile unor moşii aparţinând unor proprietari unici sau unor sate. Pretutindeni celnicul trebue să dispue de legături şi prietenii ca să domolească nemulţumirile ce oamenii săi le-ar provoca. De multe ori ciobanii, care nu au altă grijă decât paza şi buna stare a oilor, în dorinţa de a le vedea săturate, dă prin semănături. Se ivesc pagube, urmate de certuri, de bătăi, uneori omoruri. Ciobanii înarmaţi nu ştiu multe. Uşor pun mâna pe pistol şi trag. Ei ştiu că în dosul lor stă celnicul şi fălcarea întreagă, care nu-i va lăsa. De altfel, dacă dispar imediat din învălmăşeală şi nu sunt prinşi pe loc, în momentul comiterii faptului, greu să mai dea cineva de urma lor. In orice caz, se ivesc procese, revendicări ş. a. care toate cad în cârca celnicului. Căci, dacă un cioban se poate ascunde, celnicul este un personaj care nu poate şi nici nu se gândeşte să facă la fel.

Spre a ieşi din asemenea încurcături, care de altfel i se întâmplă aproape neconenit, celnicul are nevoie de cunoscuţi, de prieteni, de sprijinitori puternici în toate ramurile aparatului de Stat. Un celnic vrednic de acest nume trebue să aibă intrare la toţi dregătorii mai mari sau mai mici şi la proprietarii (beii) cu influenţă ai ţinutului.

Cu moravurile care stăpâneau organele aparatului de Stat şi pătura din care se recrutau elementele funcţionăreşti sub Turci acest postulat nu era greu de atins.

Clasa stăpânitoare din Turcia era alcătuită din elemente slave şi albaneze trecute la mahomedanism mai mult decât de elemente cu adevărat turceşti. Balcanice prin provenienţa lor, aceste elemente erau străbătute de datini comune tuturor popoarelor balcanice.

Astfel, pentru, un albanez, musulman, prietenul moştenit dela părinţi era ceva sfânt. Omului a cărui masă ai împărtăşit-o, în a cărui casă ai fost găzduit sau care te-a adăpostit vreodată, îi erai dator întotdeauna recunoştinţă şi atenţie deosebită.

Era destul să aminteşti unui căpitan de jandarmi, unui poliţist sau chiar unui procuror sau judecător de instrucţie că ai cunoscut pe tatăl său, sau că tatăl tău a fost prieten cu tatăl său ca, dintr'o dată să înceapă a te privi cu alţi ochi decât aceia ai unui inchizitor. Iata de ce casa celnicului trebuia să fie larg deschisă pentru a primi, ospăta şi găzdui, iar reţeaua relaţiilor sale să fie cât mai întinsă.

Acolo unde legăturile prieteneşti nu se arătau îndestulătoare, interveneau şi alte mijloace. Câţiva miei, câteva roţi de caşcaval, câteva ocale de unt trimise diverşilor demnitari la sărbătorile Bairamului sau cu ocazia vreunei solemnităţi de familie: le câştigau numai decât buna dispoziţie în favoarea celnicului.

Incă ceva: Nu trebue să pierdem din vedere că viaţa "fălcării" şi a turmelor se petrecea în munţi, care în tot timpul cât a durat stăpânirea turcă, au fost populaţi, pe lângă turmele românilor, şi de bande de haiduci, de comitagii sau de simpli hoţi de codru. Adăpostul cel mai natural al acestor bande erau stânile aromânilor. Să refuze a-i adăposti nici nu era de gândit. Ciobanii puteau fi omorîţi, iar turmele, siugurul avut al aromânului, distruse.

Găzduirea acestor bande din care unele luptau în contra stăpânirii, era iarăşi o problemă din cele mai gingaşe. Să fii bine şi cu banda revoluţionară şi cu autoritatea turcă părea o imposibilitate. Totuşi celnicii ştiau să iasă din încurcătură, în felul lui Constantin Brâncoveanu, slujind unora şi mulţumind pe ceilalţi.

Astfel celnicul putea oferi, în fiecare moment, alor săi o ocrotire efectivă, în orice împrujurare, oricât de grea.

La rândul lor oamenii stăteau zid în jurul celnicului, aşa cum stau copiii în jurul unui tată venerabil sau fraţii în jurul unui frate mai mare, înţelept şi respectabil. Celnicul era un element mai mult moderator în mijlocul unui tineret impulsiv şi îndrăzneţ decât aţâţător. Dacă însă cuvântul lui s'ar fi rostit pentru o acţiune oricât de grea, fiecare ar fi fost gata de sacrificii supreme. In acest sens, lesne ne putem închipui că în diverse faze ale trecutului, în momente de mari zguduiri, de răscoale, cum a fost de pildă aceea a Grecilor, dintre anii 1821 - 1829, sau altele încă şi mai îndepărtate în trecut, celnicii, cu feciorii din fâlcarea lor, au fost şi căpetenii militare, Pentru asemenea cazuri, care în Imperiul Bizantin s'au repetat la intervale dese şi pe care unele le descrie însuşi Kekavmenos în opul său citat mai sus, calificativul de strateg, comanadant militar, cu care acesta tâlmăceşte pe cel de "tzelnicos", se poate aplica din plin celnicului.

Cu acest complex de atribuţiuni, de mijloace şi de procedee, celnicii şi celnicatul au străbătut veacurile păstrându-se, cum am mai spus, la unele triburi până în zilele noastre.

Aromânii, grupaţi în "fălcări", au trăit, în micile lor unităţi, o viaţă complet autonomă, închisă oricărei posibilităţi de a fi subordonaţi normelor generale de cârmuire ale Statului în care se desfăşura viaţa lor.

Ca să ne putem face o idee cât de departe putea merge această sustragere de sub reţeaua normelor generale, aduc următorul caz:

Prin anul 1928 un grup de români nomazi din regiunea munţilor Rodopi, ţinutul Serres, Macedonia grecească, s'au hotărît să vie în ţară spre colonizare. După ce au obţinut, prin mijlocirea scriitorului acestor rânduri, cuvenita autorizare, s'au izbit, la plecarea din Grecia de o piedică neaşteptată, pe care au trecut-o cu multă greutate şi cu mari pagube: autorităţile greceşti, deşi n'ar fi avut niciun regret de a-i vedea plecaţi, susţineau că nu le pot elibera paşapoarte sau permise de emigrare deoarece aceşti oameni nu figurau în registrele de stare civilă ale niciunei primării. Li se cerea să dovedească cu acte că sunt cetăţeni sau supuşi ai statului grec, ceea ce le era imposibil.

Au trebuit mari stăruinţi din partea consulului nostru dela Salonic ca în cele din urmă guvernatorul Macedoniei să ordone autorităţilor de a li se elibera permise de emigrare.

Până la obţinerea acestui rezultat au trebuit să stea 2-3 săptămâni, cu toate familiile, la Salonic, cheltuind din greu. Ba au pierdut şi vaporul, cu care socotiseră că vor putea pleca şi care nu i-a putut aştepta pe dânşii.

Oamenii aceştia trăiseră deci până atunci fără ca existenţa lor să fie înregistrată oficial în registrele statului.

Făceau în grup sau individual drumuri lungi dela munţi la mare, dela mare la munte, aşezau vara stânile, păşunau turmele, lucrau şi desfăceau laptele, târguiau prin sate şi oraşe, se aşezau iarna la câmp, prin alte sate, vindeau velinţe, împletituri, efecte de îmbrăcăminte ş.a.m.d., fără ca să fie însemnaţi, undeva în vreun registru al statului, că există.

Acte de naştere? La ce le-ar fi folosit? A le avea ar fi fost un motiv de încurcătură mai mult decât de vreun folos. Ar fi însemnat un spor de obligaţii fiscale, o mai mare posibilitate de a fi urmăriţi şi identificaţi. A nu le avea însemna a fi liberi ca pasărea pădurilor, a fi ca şi inexistenţi pentru statul dela care nu puteau avea niciun folos şi dela care nu puteau aştepta decât sarcini.

Că au putut trăi astfel sub regimul deslânat al Turcilor, n'ar fi greu de înţeles. Dar că au făcut acelaşi lucru şi sub regimul grecesc, mai bine organizat, timp de 16 ani, dela 1912 - 1928, iată un record cu adevărat surprinzător.

De câţiva ani, totuşi, celnicatul începe să cedeze. Decadenţa lui datează de mai de mult.

Am spus că celnicatul este inseparabil de starea de nomadism. O mare parte a românilor a părăsit însă de mult această stare. Sunt grupe de aromâni care, de sute de ani duc o viaţă sedentară ocupându-se cu comerţul, meşteşugurile, agricultura. La aceştia nici pomeneală de celnicat. Sunt alte grupe chiar de nomazi, la care instituţia nu mai are, de mult, aceeaşi tărie. De pildă grupele care locuesc vara multe familii la un loc, cum este cel al Gramostenilor dela Livezi, din Meglenia. In comuna Livezi din munţii Megleniei se adunau peste 1.500 de familii. Este vădit că un aşa mare număr de familii nu pot încăpea sub un singur celnic. Este o imposibilitate de fapt. Trebue să fie aşa dar mai mulţi, fiecare cu interesele divergente ale grupului său. Se nasc rivalităţi, dezbinări care aduc slăbiri. Celnicul nu mai poate fi un factor de coeziune îndestulătoare.

Un ferment de slăbire a celnicatului au fost şi luptele naţionale, trezite de mişcarea pentru redeşteptarea naţională a Aromânilor. In aşezările mari, Aromânii s'au împărţit în două tabere. Aromânii naţionalişti şi Aromânii conservatori ai tradiţiilor vechi, aşa zişii grecomani.

Luptele dintre ambele tabere au fost păgubitoare vechii şi proverbialei solidarităţi a grupului. Ele au contribuit şi la slăbirea celnicatului.

Adevărata tărie a celnicatului s'a menţinut la acele grupe de nomazi care au trăit departe de influenţa curentelor culturale şi mai ales la cele care n'au format îngrămădiri de mai multe "fâlcări" astfel că au rămas singure cu celnicul lor.

Acestea, chiar dacă au fost prinse în raza mişcărilor cultural-naţionale, au rămas bloc în jurul celnicului. A trecut la mişcarea naţională întreaga, "fâlcare" cu celnic cu tot, păstrându-şi coeziunea, sau au rămas pe vechea linie retrogradă a grecomanismului de asemenea întreaga fâlcare cu celnicul în frunte.

In prezent însă şi la aceste grupe celnicatul este pe ducă. Aceasta din cauza modificărilor radicale ale condiţiilor de existenţă:

Viaţa nomadă nu mai e posibilă în ţările balcanice şi mai ales în Grecia, ţinutul clasic al românilor nomazi. Guvernele greceşti, în urma acordului pentru schimbul de populaţie cu Turcia, au adus din Asia Mică, din Tracia şi Constantinopol peste 1.500.000 de conaţionali în schimbul a vreo 200 - 300.000 de musulmani plecaţi. Alţi imigraţi au venit din Bulgaria. Grecia s'a încărcat deci cu un plus de populaţie de peste 1.200.000 de locuitori. Pentru procurarea de loturi agricole acestei populaţii, au trebuit să se exproprieze şi parceleze toate terenurile Statului, toate moşiile particulare mai mari dela câmp şi deal. Aceasta a făcut ca Aromânii să nu mai poată găsi păşuni suficiente şi astfel a făcut imposibilă întreţinerea de turme şi transhumanţa dela munte spre mare, după anotimp a devenit cu neputinţă; prin această nomadismul a primit o lovitură de moarte şi odată cu el, şi instituţia milenară a celnicatului.

Se duc dar falnicii celnici aromâni, aceşti regi nerecunoscuţi, dar efectivi ai munţilor din Balcani şi cu ei dispare un întreg trecut de romantism şi poezie. Odată cu celnicatul, dispare cea mai puternică redută de conservare a unor datini care au păstrat sufletul de oţel al acestei populaţii romanice prin toate vicisitudinile a 10 secole de adversităţi necontenite.

Dispariţia celnicatului, cu tot ce-a făcut farmecul unei vieţi arhaice trăită în libertate şi vitejie este urmarea, cu neputinţă înlăturat a unei situaţiuni fatale. Totuşi în faţa dispariţiei lui, când l-ai cunoscut în vremuri când era în floare, nu poţi fi împiedicat dela un sentiment de o adâncă melancolie, chiar dacă ştii că nu se poate altfel, aşa cum nu poţi rămâne rece în faţa dispariţiei cuiva care ţi-a fost drag, chiar când ai şti că a fost condamnat fără putinţă de salvare de ştiinţa medicală. ☐

DIMÂNDAREA PĂRINTEASCĂ

Părinteasca dimîndare
Ne spregiură cu foc mare,
Fraţi di mumă şi di-un tată,
Noi, Armâñi di eta toată.

Di sun plocile di murminţî
Strigă-a noştri buñi părinţî:
„Blăstem mare se-aibă-n casă
Carĭ di limba lui se-alasă.

Care-şi-lasă limba lui
S-lu-ardă pira focului,
Si s-dirină γiu pri loc,
Si-ľi si frigă limba-n foc.

El în vatra-ľi părintească
Fumeaľia s-nu-şi hărisească;
Di fumeľi curuñi s-nu başe,
Nat în leagăn si nu-nfaşe.

Care fudze de-a lui mumă
Şi di părinteasca-ľi numă,
Fugă-ľi doara Domnului
Şi dulţeamea somnului!"

C. BELIMACE

EVANGHELIA EXILULUI (Septembrie 1983)

SUB OCROTIREA SFINTEI CRUCI

Sergiu GROSSU

In copilăria şi adolescența mea, petrecute la Bălți, în Basarabia, participam cu regularitate la slujba sfintei Liturghii, oficiată, cu mare fast, în frumoasa catedrală a oraşului. Dar, mai ales, eram nelipsit la praznicele cele mari ale Naşterii şi Invierii Domnului, la Rusalii şi în ziua Adormirii Maicii Domnului, fără ca să uit o singură dată sărbătoarea Inălțării Sfintei Cruci, la 14 Septembrie. Si, totuşi, ani îndelungați nu mi-am putut da seama de ce biserica ortodoxă a rânduit să se citească, în Duminica dinaintea Inălțării Sfintei Cruci, pericopa Evangheliei cu "Sarpele de aramă", şi-mi ziceam, în nedumerirea ignoranței mele biblice: ce legătură are cu Ziua Crucii fraza aceasta: "Si după cum a înălțat Moise şarpele în pustie..."?

Anii au trecut, cu tot tăvălugul de evenimente tragice; credința mea superficială, încercată la focul acestor evenimente, s'a călit, a căpătat adâncime; la răspântii de viață deşartă, m'am întâlnit cu Isus, I-am ascultat chemarea: "Dacă voieşte cineva să vină după Mine..." şi-am făcut cunoştință, pentru prima oară, cu Crucea Lui, despre care îmi vorbea că trebue s'o port zilnic. Seară de seară, am început să citesc din Cuvântul lui Dumnezeu, unde, într'o bună zi, am descoperit întâmplarea cu "şerpii înfocați", din Cartea Numerelor, şerpi pe care i-a trimis Domnul împotriva poporului evreu, ca să-l pedepsească pentru cârtirea lui, când "şi-a pierdut răbdarea pe drum" şi striga: "Pentru ce ne-ați scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pâine, nici apă, şi ni s'a scârbit sufletul de această hrană proastă. Povățuit de Dumnezeu, "Moise a făcut un şarpe de aramă şi l-a pus într'o prăjină; şi oricine era muşcat de un şarpe şi privea spre şarpele de aramă, trăia" (Numere, 21.4-9).

Aşa am ajuns să înțeleg că "Sarpele de aramă" simbolizează pe Isus Hristos cel răstignit, pe care Tatăl L-a sacrificat pentru mântuirea noastră veşnică. După cum citim în 1 Petru, 2. 24: "El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire..." Ceea ce înseamnă că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a pătimit pe lemnul Crucii şi-a cunoscut teribila agonie a răscumpărării, transformând această unealtă de osândă şi moarte într'un simbol al biruinței morții şi-al mântuirii lumii. De atunci şi până'n zilele noastre, Sfânta Cruce reprezintă colacul de salvare, pe care Providența, în îndurarea Sa nemărginită, îl aruncă umanității naufragiate, spre a-i reda echilibrul, certitudinea şi armonia lăuntrică, pierdute odată cu izgonirea primei perechi de oameni din paradisul slavei lui Dumnezeu. Crucea este un dar al cerului, în care se răsfrânge - în toată plenitudinea - dragostea Tatălui, despre care i-a vorbit Mântuitorul bătrânului Nicodim, în noaptea marilor revelații: "Si după cum a înălțat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebue să fie înălțat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veşnică"(Ioan,3.14-15).

Noi ştim cât de inutilă este strădania noastră pentru desăvârşire, cât de neputincioşi ne arătăm în eforturile ce le irosim pe câmpurile de bătaie ale diasporei româneşti. Păcatul se ridică asemenea unei bariere ostile şi ne împiedică în iureşul nostru spre culmi, deoarece purtăm, ca pe un blestem, amprenta neascultării protopărinților noştri şi auzim, zvâcnind în noi, sângele ucigaş al lui Cain. Iată de ce a fost nevoie de un salvator, de o Golgotă, de o cruce. Iată de ce Crucea, prin brațele ei, preînchipuie cele patru dimensiuni spirituale ale creştinismului: lungimea, lărgimea, înălțimea şi adâncimea. Iată de ce, pentru apostolul neamurilor, "Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioşi prin nebunia propovăduirii Crucii." Iată de ce duşmanii lui Dumnezeu şi ai bisericii vrăjmăşesc Sfânta Cruce, ostenindu-se s'o înlocuiască - în ura lor nemăsurată - cu alte semne materiale, pentru a introna pe pământ o altă religie şi-o altă domnie: cea a lui Antihrist!

Sfânta Cruce înseamnă, pentru creştinii ortodocşi, materializarea jertfei Mântuitorului. Când spunem Cruce, spunem Hristos, spunem iertare, mântuire, dragoste. Pe lemnul ei a pătimit Domnul, ca să ne răscumpere din "blestemul Legii", făcându-se El Insuşi "blestem pentru noi." La Crucea lui Hristos ne-am prăbuşit cu toate poverile şi nelegiuirile noastre, şi-acolo, sus, pe măgura "Căpățânii", la piciorul Crucii însângerate, am aflat împăcarea cu Dumnezeu.

Este drept că, în afară de Crucea ca factor obiectiv al mântuirii, trebue să se profileze, în adâncurile noastre convertite, o cruce lăuntrică - factor subiectiv indispensabil mântuirii. După cum postului fizic, material, care este Sfânta Cruce, trebue să-i corespundă o cruce personală, intimă, nevăzută dar reală, pe care să ne răstignim eul îndărătnic. "Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, şi-au răstignit firea pământească, împreună cu patimile şi poftele ei", conchide Ap. Pavel (Galateni, 5. 24).

Avem în noi, purtăm în noi Crucea Domnului? Iată întrebarea la care ar trebue să răspundem în luna ce ne stă înainte. Căci ne-am obişnuit să atârnăm cruciulițe de aur, în chip de bijuterie sau de talisman; ne-am obişnuit să sărutăm crucea din fața iconostasului sau din mâna preotului; ne-am obişnuit să facem semnul crucii oridecâteori trecem pe lângă o biserică. Insă închinarea aceasta este o necesitate a inimii, sau un simplu automatism ritual!

Dacă sărutând .Sfânta Cruce nu simțim în duh jertfa Domnului; dacă făcând semnul Sfintei Cruci cu mâna, nu simțim în propria noastră carne piroanele care au sfârtecat mâinile lui Isus; dacă purtând Sfânta Cruce la gât, nu ne identificăm cu Isus cel Răstignit, ci Il batjocorim printr'o viață de dezmăț şi de permanentă tăgadă, - atunci slujim, într'adevăr, unei forme, unei datini, unei obişnuințe. Să nu uităm că în biserica primitivă, şi mai cu seamă în epoca persecuțiilor, credincioşii îşi făceau semnul crucii riscându-şi libertatea şi viața. Ei țineau Sfânta Cruce în casă, dar Il aveau şi pe Domnul în inima şi în sufletul lor.

Ce ne rămâne de făcut? După cum Moise a înălțat "şarpele de aramă" în pustie (şarpe care, aşa cum am văzut, simbolizează Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii), tot aşa să înălțăm şi noi Crucea Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos peste mulțimi şi adversități. Să-L ridicăm pe Isus în societatea materialistă, descreştinată, în care ne-a azvârlit vântul năprasnic al sorții, pentru ca să poată fi văzut de toți frații noştri pribegi, admis de toți şi iubit de toți. Pentru ca "oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veşnică." □

DACĂ MERGI LA FIECARE DOI ANI ÎN ROMÂNIA MIROŞI A VÂNZĂTOR DE ȚARĂ

Ion A. ION

Dacă mergi în România o dată la nu ştiu câți ani, când te-a răzbit dorul de cei lăsați acasă, e una. Dar dacă abia anul trecut a fost unul din familia ta, şi acum te duci tu, deşi ai mai fost acum doi ani şi încă cu doi ani în urmă şi aşa mai departe din doi în doi, miroşi dela o poştă a vânzător.

Nu te supăra, individule (nu pot să-ți spun "domnule"), că îți spun adevărul. Toți te ştiu. Eşti un vândut. De două ori vândut. Intâi îți vinzi țara în care trăieşti. Tara aceasta te-a primit să locuieşti în ea, ți-a dat un serviciu, iar tu o vinzi mergând într'o țară comunistă, nu de dragul celor rămaşi sub Cortina de Fier, ci pentru a mai "ciupi" un kil de țuică şi a fi plimbat gratuit, la munte şi la mare, de "Asociația România". Nu există destui munți şi destule plaje la ocean în America şi Canada? Există. Dar tu te înghesui la pomană, deşi ai bani destui. Suflet de avar şi conştiință de un cent!

De ce te duci în România? Cine nu ştie? Te duci acolo, iar sub forma "şezutului la taifas" te întreabă ce mai fac X, Y, sau Z, iar tu le spui tot ce ştii (şi ce nu ştii) ca să le arăți că eşti "bun Român" şi că meriți lăturile ce ți le dau. Si nu uita că atunci când pleci de acolo trebue să dai din coadă ca o javră recunoscătoare ce eşti. Stăpânii tăi din România aşteaptă să faci nițică ("nițică"?) propagandă, nu țării şi nici frumuseților naturale, ci regimului comunist, monstrul care vrea să apară cu "față umană". Incepi să minți prin comunitățile româneşti că în țară oamenii au de toate, că sunt fericiți şi liberi, magazinele pentru muncitori - neîncăpătoare de toate bunătățile pământului, "încai țăranii zburdă pe la sate", vorba lui Vlahuță. Javre trădătoare, e adevărat când veniți înapoi vă purtați diferit: unii faceți - când aveți ocazia - propagandă. Alții, ca să nu vă ghicească omu' cine sunteți, veniți cu ultimul banc politic" la adresa guvernului din țară sau chiar a şefului de stat. Nu ştim precis dacă bancul face parte din regie, fiind învățat chiar dela şefii comunişti, sau l'ați inventat voi pentru a părea "curați". Exilul a învățat că nu ce spune omul contează, ci ceea ce face. Există destui ochi atenți care "observă" ce

Continuare in pag. 14

TFP to Reagan on Kissinger Appointment



The Canadian Society for the Defence of Tradition, Family and Property (TFP) has sent a telegram to President Reagan, the text of which we reproduce below.

All other TFPs and similar organizations in the three Americas (*) — notably the Brazilian TFP whose founder and president, Prof. Plinio Corrêa de Oliveira, inspired the 15 autonomous TFPs around the world — have followed suit.

(*) Argentina, Bolivia, Brazil, Chile, Colombia, Costa Rica, Ecuador, Peru, the United States, Uruguay and Venezuela.

July 21, 1983

The Honorable Ronald Reagan
President of the United States of America
The White House
Washington, D.C.

Dear Mr. President,

The Canadian Society for the Defence of Tradition, Family and Property (TFP) and all the similar organizations in the three Americas have decided to telegraph you at the same time in order to express together the deep concern — more than that, the shock — they felt at the designation of Mr. Henry Kissinger as head of your National Bipartisan Commission on Central America.

The fact is that a characteristically communist process of Vietnamization is developing more and more in Central America. In South America, also, the more or less artificial socio-economic crises, the boiling urban agitations, the spread of rural guerrillas, the rumors of tensions and wars between the various nations, all make one fear a process of Vietnamization in the near or not too distant future.

Obviously, this situation is possible only because of the increasingly activist policy of Soviet power in Latin America where it wages an unceasing psychological war.

In view of all these facts, the naming of Mr. Henry Kissinger — the public figure whose name symbolizes throughout the world all the disasters and all the shame that the free world suffered in Vietnam — can only cause perplexity, apprehension, and profound discouragement in Latin America; for the head of the new commission on Central America symbolizes all the naive optimism, all the lack of political foresight, all the weaknesses and even more, all the defeatist spirit that led to the handing over of Vietnam.

I hope then, that you, Mr. President, will find a way to resolve the situation inevitably created by the presence of Mr. H. Kissinger in such a high position. This appears to be absolutely indispensable for the preservation of the Faith, peace, and prosperity of Latin America, which preservation in its turn is indispensable today for international peace.

With highest regard and esteem,

François Bandet
Director

CANADIAN SOCIETY FOR THE DEFENCE OF TRADITION, FAMILY AND PROPERTY
5, Parkway Forest Drive #1616
Toronto, Ontario M2T 1L2
133, rue du Manège, Beauport, Qué.
G1E 5H6 Tél.: (418) 661-1277

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

ÎNTRE VIS ȘI REALITATE

București, 1 Martie, la iarbă verde:

"Maria și Andrei (doi tineri studenți, N.R.) se sculară și începură pregătirile: sandvișuri, șervețele, o sticlă cu apă, termosul cu cafea fierbinte..."

La câtva timp după acest picnic cu cafea, șervețele și fără coadă la alimentara, tinerii--care n'au auzit de criza de benzină și muncile voluntare-- au decis ca de weekend să facă o vizită cu automobilul ca să-l vadă pe "moș Vasile", un țăran ca toți țăranii, cu o casă "...mare, trainică și frumoasă," în curtea căruia se găsesc: "... un mieluț abia născut...vacă...vițel...berbec ...mânz..." etc. (Găinile, iapa și oile nu-s menționate dar se sub înțeleg, N.R.).

Când moș Vasile se întoarce de pe câmp cu carul încărcat cu fân, oferă oaspeților "... un ostropel de pui cu mămăliguță."

Am reprodus aspecte din viața reseristă, așa cum sunt descrise de "Tribuna de dezinformare" a d-lui Virgil Cândea. (nr. 239 și 244 , a.c.).

CEAUȘORAMA...

Pagina l-a din ziarul "România Liberă" (București 83) este umplută cu cinci articole și patru fotografii late și înalte.

Titlul, la trei articole, începe cu "Tovarășul Nicolae Ceaușescu..." Unul cu "Preș. Nicolae Ceaușescu", iar cel de al 5-lea cu "Preș. Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu..." In cele patru fotografii se arată chipul întinerit al tov. Ceaușescu iar pag. a 3-a este consacrată, în întregime, telegramelor care-l felicită pe tovarășul și președintele Nicolae Ceaușescu.

Paginile 5 și 6 cuprind, în parte, continuarea articolelor din pagina 1-a.

Felicităm "masmedia" din țară!

Ei au organizat cea mai subtilă campanie de saturație a cultului personalității.

Românul ori de câte ori vede, aude și citește Nicolae Ceaușescu, îi vine să sugă lămâie.

SĂRĂCIA NU SE FURĂ

Tov. Ceaușescu a luat măsuri ca pe viitor România să nu mai fie secătuită de fuga intelectualilor și a artiștilor.

Răul trebue tăiat dela rădăcină, iar rădăcina răului sunt oamenii învățați și cu talent.

In ședința CPE din 17 Aprilie au fost adoptate măsuri cu privire "...la dezvoltarea învățământului preșcolar, primar, liceal și profesional..."

"S'a stabilit ca din totalul absolvenților de opt clase, 92,4% să fie cuprinși în clasa a IX-a din liceele industriale, agroindustriale și silvice și aproximativ 90% din elevii clasei a XI-a să fie pregătiți pentru licee cu același profil."

O mică socoteală ne arată clar; după ce s'au eliminat 7.6% din elevii care au părăsit școala după opt clase (în vârstă de 14-16 ani), ceilalți, 90%, sunt trimiși să învețe meserii, restul (10%) se vor putea înscrie la universitate.

Ținând seama că prioritatea la universitate o au cei cu neamuri la Scornicești și că nimeni nu va putea eclipsa renumele de savantă mondială a academicienei Lenuța, noii titrați din universitățile RSR-iste nu vor mai fi corupți de lumea liberă cu iahturi și automobile...

Problema intelctualilor a fost soluționată!

Aceeași soluție și la facultățile cu profil artistic.

Candidații--spune legea--trebue să "...prezinte dovezi că au participat la activitățile artistice de masă și au fost premiați la oricare din fazele concursului "Cântarea României", inclusiv concursurile artistice școlare."

Legătura dintre "talent artistic" și "Cântarea României" e ca rudenia dintre cozile de pește și farul dela Constanța.

Ne îngrijorăm la gândul zilei de mâine.

Cine va arăta lumii aluatul sufletului românesc și ce viitor așteaptă neamul sub zodia triumviratului: Nicolae-Lenuța-Virgil?

Un George Enescu n'ar primi pașaport ca să plece la Viena și să studieze.

Un Caragiale ar muri bătut în beciurile securității pentru că răspândește știri anti-revoluționare contra sistemului socialist.

Iar un Mihail Eminescu, dacă ar scrie Doina și articole politice, ar fi împușcat ca trădător.

IDENTIFICĂRI

Pe un agent "dezinfortor" îl recunoști prin ceea ce nu scrie și nu vorbește.

Nu va critica niciodată oe Nicolae Ceaușescu.

Nu va critica nici pe măsura prezentă a guvernului.

Nu va apăra nevinovăția celor condamnați de regimul din țară. (păr. Calciu)

Nu va pomeni că'n țară există teroare, foamete și alte binefaceri comuniste.

Provoacă certuri în organizații, biserici și în ori ce este românesc.

Rolul lui este să pună paie pe foc.

De vină la tot răul din țară este numai Rusia.

Dacă nu ești de acord cu el ești nazist, neo-fascist, evreu, înrudit cu evreii sau legionar.

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

Camera Română de Comerț
A Prof. Radu Buzescu

39-01 Main street, Room 505
Flushing, New York 11354, U.S.A.
Tel: (212) 539-4449
ORELE: 10:30 A.M.-5:30 P.M.

SECTIA MATERIALĂ

1. **Curs practic engleză:** 2 volume plus 6 casete a 90 de minute fiecare: $ 75 (ambalaj și expediție: America: $ 7.00; Alte continente: $ 15.00).
P.O.Box 1829,Flushing, New York 11352 USA
(plus sales tax pentru vânzări locale)
20% reducere pentru noii venți și pentru cei cu posibilități materiale reduse
2. **Traduceri de acte, diplome, etc.**
3. **Examen scris carnet conducere:** Individual: $ 65.00; Grup de doi: $ 60.00; Grup de trei: $ 55.00; Grup de patru plus: $ 50.00. Indicații pentru testul practic de conducere: GRATUIT.
4. **Deschideri de companii:** taxe, evidență contabilă; investiții proprietăți.
5. **Editură-cărți** (obținerea dreptului de autor)
6. **Unele probleme** legate de emigrare.

SECȚIA IDEALĂ

1. **Instructaj** organizatoric pentru toți Românii: gratuit.

Centrul Medical Românesc
Al Doctorului
Cornelius A. Oprișiu, M. D.

1660 Putnam Avenue, Apt. 1L
Ridgewood, New York 11385
Tel: (212) 821-2613

sau

66 Tennis Place Forest HILLS
Hills Gardens New YORK 11375
Tel: (212) 268-2784

24 ore pot fi contactat la serviciul permanent al centrului Tel:(212)268-2784

Practic Chirurgie de inimă, plămâni, artere-proteze, plastii, chirurgie de vene, chirurgie generală (stomac, ficat, vesica biliară, intestin subțire și gros, cancere pentru toate organele, hemoroizi, hernii, pathologie de sân.

Acord consultații de medicină generală, evaluez pacienții chiar dacă nu au boli chirurgicale,

Sunt român creștin.

Sunt afiliat cu Spitalele din Manhattan și Queens.

Apelați cu încredere

DORESC SĂ EMIGREZ

* Mă numesc MIHUT GABRIELA, sunt necăsătorită, am 30 de ani, studii medii și vreau să emigrez în USA sau Canada. Caut o persoană particulară sau o instituție care să poată trimite garanția necesară emigrării mele. Adresa mea este: Karel Walther Gasse 8 3, 1150, Wien, Austria.

CĂSĂTORII

* Cetățean de origine română, originar din București, refugiat ilegal în Austria, doresc cunoștință cu o doamnă serioasă, cu situație materială bună, în vârstă de 35-45 ani. Aștept răspuns din America, Canada, Australia, Europa. Caracteristici: 44 ani, constructor universal, zidar, 1.65 m, brunet, bun gospodar. Pentru amănunte, răspuns la poșta Baden 25oo, Postlagernd, Her Iohan, Austria.

* Cetățean canadian, născut în Basarabia, județul Hotin, în vârstă de 56 ani, locuind în Calgary, Canada, vorbind limba română, rusă, ucrainiană, dorește cunoștința unei doamne situate, cu nivel intelectual. Răspundeți la adresa: Maxim Nepeyvoda, 1714 Kensington Rd. N.W., Calgary, Alberta,T2N 3R3, Canada.

* Romancă, nefumătoare, nealcoolică, 56 ani, doresc cunoștința unui Român, etate corespunzătoare. Răspuns la redacție, pentru "Maria".

* Medic, 32 ani, 1,71 înălțime, 67 kg, vorbind bine franceza și înțelegând engleza, refugiat politic în Spania, doresc corespondență în vederea căsătoriei cu persoană română sau de origine română, cetățeană din Elveția, USA, Canada, Germania, Anglia, Suedia sau Franța. Răspundeți la adresa: Dinu Mihai, Calle Anita Vindel No.29, Aravaca, Madrid 23. Spania.

ÎN HOLLYWOOD CALIFORNIA
PENTRU O MASĂ BOGATĂ ÎNTR'UN LOCAL FRUMOS
MERGEȚI LA:
ORZA'S Romanian Restaurant
(REDESCHIS)
708 N. VALENTINO PLACE (NEAR PARAMOUNT STUDIOS AT MELROSE) - HOLLYWOOD, CALIF. 90038
PENTRU PRÂNZ: LUNI-VINERI 11 am.-3 pm.
SEARA: MIERCURI-SÂMBĂTĂ 5-9 pm.
- Proprietari Jean și Maria Orza

DE VÂNZARE

CĂRȚI ROMÂNEȘTI

Enciclopedii, dicționare, literatură, istorie, artă, atlase, etc. dinainte de 1945.

Catalog contra 2 DM (1dolar USA) la adresa:
E. Esenkova, Homburger Str. 13
6 Frankfurt/ M 90, W.Germany

INERNATIONAL SERVICE

Serios și de încredere, prieteni și parteneri în 24 de țări

Scrieți la adresa:
P.O.Box 258, Ringwood 3134,
Melbourne, Australia

- Anexați în plic 2IRCs 2 cupoane internaționale poștale care se cumpără dela poștă pentru exedierea formularelor tipărite în limba engleză -

SE VINDE

ISTORIA LITERATURII ROMÂNE
DELA APARIȚIE PÂNĂ ÎN PREZENT
de C. CĂLINESCU
(Format mare, DIN A 4, 950 de pagini)

Cei interesați, care pot estima valoarea acestei cărți unice, sunt rugați a face oferte direct posesoarei, la adresa:
Dorina Gabor
Postfach 109,
1150 Wien, Austria

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Aldea Corneliu, tehnician proiectant caută pe Ing. ENESCU AUREL, emigrat în Canada în 1978, fost salariat la CCPMFS București.Rog răspuns pe adresa: Acibaden Tekin Sokak nr.18 Kadikoy, Istanbul, Turcia.

* Sandu Ion, fost salariat la TSCTL Mangalia ca mozaicar faianțar caută pe Ing. Bejan Eugen fost director al întreprinderii. între 1968-69. Rog răspuns pe adresa: Acibaden Tekin Sokak nr.18, Kadikoy, Istanbul, Turcia.

* Nicolae Boțoacă, P.O. Box 1555, Station C, Kitchener, Ontario, Canada, N2G 4P2, își caută prietenii și colegii cu care a făcut campul în Latina și Roma din Italia, și care au emigrat în diferite țări din Europa și în America, rugându-i să-i scrie la adresa de mai sus.

* Ioniță Dumitru - București - actualmente rezident canadian - caut pe calea acestui ziar prieteni și familii de Români din Canada, America, Europa cu care am trăit împreună într'o atmosferă de presiune neîncetată în speranța părăsirii campului Latina. Cei care sunt dornici de a lua legături de prietenie și corespondență, mă găsesc la adresa: Tramping Lake, Saskatchewwan, S0K 4H0, Canada, tel. (306) 755-2138.

* Distinsa doamnă din RFG, care a publicat un anunț sub pseudonimul "COCA" în nr.74 din Iunie 1982 al ziarului Cuvântul Românesc, este politicos rugată a comunica o adresă pentru corespondența cu G.A. #23 3355 East 5, Vancouver B.C., V5M IP5, Canada.

* Vlad doreste să ia legătura cu fostul coleg de clasă SABIN BAIDOC - arhitect - aflat undeva în Canada. Rog telefonați "collect" (215)365-3185.

* Imi caut colegii de școală JURCA CORNEL, MANDA MIRCEA, FRATILA DUMITRU, GHERMAN ION. Toți au fost împreună la casa de copii din Vărădia. Ii rog să-mi scrie pe adresa: Florin Cojocaru, Taubental str. 15, 6635 Ensdorf saar, West Germany.

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM ...?

ANUL 6 Nr. 51

APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE !

URZICA LIBERĂ

În cooperare cu ilustra savantă, Preş. Îndrumător Ceaușescu anunță:

O DESCOPERIRE ASTRONOMICĂ MULTI-LATERALĂ



GAURA NEAGRĂ (The Black Hole)

Dinu MĂTRAGUNĂ

ÎN GRAI BĂNĂȚEAN

(dintr'un oraș american)

Tot aud dân Rumânia
Veșci urâce, veșci sărace,
Că-i prăpăd economia
Sâ că pită nu-i la sace.

Nu-i nici miere, nici uloi,
Nu-i nici clisă, nici untură,
Sâ că tot ce-i prâ la noi
Ii partid și dictatură.

"Mă", i-am dzâs la a bătrână,
"Aici în străinătace,
N'om fi noi dă prima mână
Da' oricum, avem dă toace.

Hai să facem un păchiet
Lu văruța Mărioara".
"Hai" S'am scris pră un biliet
Cam ce nu-i la Cimișoara.

Când putui, m'am șoporât
La întâiu măgăzân;
Am luat iuce ș'am plăcit
S'am vinit cu caru plin.

Doamnie țânie lumea asta
Că îi tare rânduită!
Să uita ci-am luat, nievasta,
Sâ râgea a mulțumită.

Dzâc: "Io filozof nu mi-s
Nu șciu dă "ideologie"
Da îmi pare năpermis
Toace așcia să nu fie!

Cie sistem îi ăla care
Nu-ș hrăniașcie nici supușâ?
Ii blăstămățâie mare,
Trai trugit,în rang cu Rușâ".

Sâ m'am dus la poștă sara
Să trimit păchietu'n țară;
Imi argea fața ca para -
Cu pomană subsuoară!...

Că făcându-mi datoria
Dă Rumân-American,
Mă cuprinsă sâ mândria
Dă viță dă bănățan!

Intrăbări chinuitoare
Imi vuiau prân cap, vuiau
Sâ n'aveam răspunsuri clare
Dâ la nimenia să iau.

Tară, Neam Daco-Roman,
Cie soartă ț'o fost sorcită:
Ieri grânar european,
Astăzi , fără pită!

I. NICĂ

EPIGRAME ŞI CATRENE

Ion CICALĂ

CITIND SCÂNTEIA:

Trist e Maiul fără floare,
Tristă-i vara fără soare,
Dar cu mult, cu mult mai tristă
Este presa comunistă.

NU DE COMUNISM MI-I TEAMĂ

Parafrazând un bard de seamă
Am spus cândva și iarăși spui:
Nu de comunism mi-i teamă
Ci de veșnicia lui !

"OMUL NOU"

Căutând cu reflectorul "Omul Nou",
în fine îl aflai, există:
e în Era Socialistă
(...în revistă)

"DUBLA CALITATE"

Se'ntreabă omul și socoate:
ce-i aia, "dublă calitate" ?!
Si-și dă răspuns așa cum poate:
liber fără libertate !

Glume

CIORBĂ À LA RSR

La 1 litru de apă pui sare, pui piper, pui ceapă și pui nu mai pui c'ai pus destule !

APROVIZIONAREA CU CARNE

In timp ce se întorceau din rodnica vizită de prietenie din Bulgaria, iluștrii soți, observă înfața unei măcelării bucureștene, o coadă kilometrică.
Ea: Uite Nicule, doar trei zile ai lipsit și deja se dă carne !

LEGEA GRAVITAȚIEI

Mare recepție la București, în onoarea primului cosmonaut român, Dumitru Prunariu. Intrețintându-se cu el Ceaușescu îl întreabă: "Toate bune, măi Dumitre, da' ce-i cu chestia aia de te tot întorceai așa cu picioarele în sus?". "Legea gravitației, tovarășe președinte". "Legea cui, se miră președintele. Auzi Lenuțo, când am dat io legea asta?" "Nu știu, zice zavanta de renume mondial, eu sunt cu știința, tu ești cu legile !"

CUM SE ÎNTOCMESC STATISTICILE

Pentru îmbunătățirea stocului de animale Ceaușescu a cumpărat dela o fermă de porci din străinătate o scroafă care dădea regulat naștere la 24 de purcei. Scroafa a fost expediată la fermă în RSR, dar când a venit ziua să-și arate prolificitatea, în loc de 24 a dat naștere doar la un singur exemplar. De teamă, cel însărcinat să aibă grijă de scroafă, a raportat șefului de echipă că scroafa a avut 3 purcei, iar șeful de echipă, din același motiv, a raportat superiorului că scroafa a avut 9 purcei.
Din raport în raport ajunge știrea la ministrul de agricultură că scroafa a avut 20 de purcei și acesta se duce la Ceaușescu, și după ce-l felicită pentru talentul de a alege scroafe, îi raportează 25 de purcei.
Foarte bine, spune încântat Niculiță, care tocmai lucra la statisticile ce arătau succesul planurilor cincinale: Un purcel mi-l dați mie, 12 exportăm și 12 pentru consumul intern.

BIROCRATISMUL COMUNIST

Undeva, un activist, întâlnește un tânăr acordeonist foarte talentat, ce cânta pe ici, pe colo și câștiga și el cu arta lui ceva bănuți. Activistul îl ascultă cum cântă și cum talentul lui încântă multă lume și pe loc își face un plan. Ca atare îi spune tânărului:
- Vino cu mine. Eu îți voi face rost de un post cu leafă fixă, să nu mai umbli de colo, colo.
Zis și făcut. După ce a lămurit pe cel în drept, activistul a creat o mică întreprindere:
- El (activistul) ca director;
- Un șef de cadre;
- Un șef de producție;
- Câțiva salariați mai mărunți.
- Si tânărul acordeonist, care nu avea habar de nimic. El cânta și talentul lui se afirma din ce în ce, dând o serie de concerte, de unde încasările sporeau necontenit.
Intr'o bună zi a venit la mica întreprindere, un control și primul lucru cu care au început a fost schema de organizare, întrebând ce activitate depunea fiecare salariat încadrat:
1. Director (bun)
2. Sef de cadre (bun)
3. Sef de producție (bun)
4. Secretară (bună)
5. etc.
. . . .
. . . .
15. Acordeonist.
- Asta ce face ? a întrebat inspectorul.
- Cântă, i s'a răspuns.
- Dați-l afară. Ce nouă ne arde de cântat ? a fost replica inspectorului.

ANUL 2000

După munca voluntară, sacrificii, planuri cincinale, cetățenii din RSR trăiesc acum în raiul socialist unde nu există clase sociale exploatate de cei care aveau milionae de lei, explică profesoara elevilor.
Bulă se scoală și cere o explicație:
- Ce erau leii ?
- Leii erau niște monede introduse de capitaliști, cu care te duceai la alimentara și puteai să-i schimbi pe 1 Kg de carne.
- Ce-i aia carne ?

Rățoiul exilat

ANUL XIII OUL Nr. 61



Portretul oficial al
Tov. NICOLAE CEAUȘESCU

Dona-RĂȚOIUL

ŞTIRI DIN ŢARĂ

CRONICA RADIO

ARTA PATRIOTICĂ NU-I NICI ARTĂ ŞI NICI PATRIOTISM

Poetul Adrian Păunescu, în programul "Revista Literară Radio" se ocupă despre "Arta Patriotică".

Emisiunea începe cu fraza plapumă: "...aşa cum spunea şi tovarăşul Ceauşescu..."

Odată cu numele îndrumătorului pus în proţap te poţi da huţa pe şapte octave fără să scârţâi timpanele cenzurii.

"Arta patriotică" --spune d. A.P. -- înseamnă a te preocupa în profuzime de soarta poporului tău" şi actualmente "Principala problemă a artei la noi, în clipa de faţă, este calitatea...e nevoie de seriozitate intelectuală desăvârşită, în faţa strădaniei permanente şi de cârtiţă perserverentă a mediocrităţii, de-a anula vârfurile culturii." O observaţie justă: în RSR s'au înmulţit cârtiţele.

D. Păunescu mai face o altă observaţie, justă, dar incompletă:

"Unii sunt foarte grăbiţi, dintre cei care promovează arta, să zic, patriotică, să spună orice conţine cuvântul România, cuvântul partid, cuvântul popor, să le pună în circulaţie fără să se uite la calitate."

Ne-am fi scos căciula cu respect în faţa d-lui Păunescu dacă adăuga la şiragul partid, popor, etc., şi pe tov. Ceauşescu, coana Lenuţa şi alte neamuri cărora li se închină sorcove patriotice.

D. Păunescu dă sfaturi scriitorilor de unde să capete inspiraţia:

"Suferinţa trebue să facă parte din arta patriotică..."

De perfect acord! Sfătuim pe cei cu lira în mână să se ducă 'n Piaţa Mare.

Johann Strauss ascultând la murmurul valurilor şi foşnetul frunzelor ne-a dat Dunărea albastră şi Povestiri din pădurea vieneză; poeţii români vor imortaliza "Povestiri din cozile înfometate" şi "Laptele albastru".

CEAUŞEŞTII ÎŞI ÎNCASEAZĂ DREPTURILE DE AUTOR

Răspândirea operelor marilor gânditori Niculiţă şi Lenuţa se face în felul următor:

Un reprezentant al guvernului intră în legătură cu o editură din străinătate ca să publice operele politice şi ştiinţifice ale soţilor Ceauşescu.

Editura plăteşte dreptul de autor (plata făcută în valută şi care e depozitată în contul particular al autorului) iar guvernul român se obligă să cumpere volumele nevândute. (Adică mai toate, N.R.)

In felul acesta Ceauşescu îşi încasează "drepturile", editura îşi vinde cărţile şi ţara plăteşte.

Notă: volumele cumpărate de guvern sunt oferite gratuit politicienilor, ziarelor, bibliotecilor, etc.

OBIŞNUINŢĂ

Elevii dela liceul industrial "Spiru Haret" din Bucureşti, au fost prinşi furând "circuite integrate". Ca pedeapsă li s'a dat nota 3 la purtare. Părinţii au protestat din motive că furtul "e ceva banal".

O profesoară, mama unui elev hoţ, a declarat că fiul ei văzând cum fură şi alţii a făcut-o din "spiritul de imitaţie". (R.L.)

▪▪

RSR plănuieste 6 uzine nucleare: România I (Olt) care e aproape terminată; România II şi III (Cernavodă) ce vor fi terminate (conform planurilor, N.R.) în 1986 şi 1989. Despre celelalte trei uzine nu s'a stabilit încă nimic precis.

Uzinele sunt construite pe baza planurilor furnizate de AECL, GE, AMN.

MECCA TEATRALĂ

Radu Beligan, artist al poporului, socoteşte Moscova ca "Mecca teatrală". Declaraţia făcută şi transmisă de Radio Moscova nu ne surprinde: d. Beligan e directorul Teatrului Naţional şi membru al CC al PCR.

▪▪

NICU (moştenitorul) a primit decoraţia "Meritul Muncii clasa a I-a"; sora, Zoe, "Meritul Muncii clasa a II-a" iar fratele Valentin, pentru că nu se 'mbată şi nu înjură, a primit o decoraţie mai mărunţică: "Meritul Stiinţific clasa a II-a".

COSTUL VIZELOR

TURIST: (o intrare şi ieşire) $20.

TRANSIT: (maximu de şedere fiind 72 de ore) - $13

Cei care nu-s cetăţeni americani dar au dreptul să se întoarcă în Statele Unite, viza costă $30, şi trebue să aştepte 45 de zile.

Pentru vizitele ce se cer imediat, o altă taxă de $5.00.

RĂBDĂTOARELE URECHI !

Spicuiri din emisiunile "Radio Vorbăria:

"Partidul comunist român îşi trage seva şi vitalitatea din glorioasa istorie de milenii a poporului nostru, din toate evenimentele şi luptele desfăşurate de-a lungul vremurilor...Conducerea sindicatelor trebue să înţeleagă că ei "...nu trebue să se retragă acasă în familie, familia lor e fabrica."

...exemple de noi chiuituri tradiţionale: "Mulţumesc partid iubit/Pentru traiul fericit" ori "Frunză verde de sulfină/Noi trăim ani de lumină."

UCIGAŞII DELA HOTARE

Vorbim de grăniceri şi celelalte unităţi care păzesc graniţele RSR-ului. "70 % dintre aceştia sunt purtători ai insignei 'Militar de frunte'... Numeroşi militari înaintaţi în grad şi recompensaţi cu sume băneşti şi permisii, iar alţii 20 % au primit 'Diplome de onoare' a CC...etc" (Drapelul Roşu, Timişoara).

Aceşti "... grăniceri, în posturile lor de muncă şi veghe, acţionează cu fermitate revoluţionară pentru a-şi proba alese virtuţi civice şi ostăşeşti..."

Care sunt aceste virtuţi civice de pe plaiurile bănăţene pentru care au căpătat decoraţii, bani, concediu ?

Ei au prins şi-au omorît pe cei care încercau să evadeze din RSR. In cinstea acestor ucigaşi Ceauşescu a declarat : "Ziua grănicerilor".



Păzind ţara contra năvălitorilor ... din 'năuntru !

ESTE RSR ÎN URSS?

Asociaţia oamenilor de teatru şi de muzică, în frunte cu artista poporului Dina Cocea, a luat parte la un festival unde "...au participat 58 de grupe de teatru din REPUBLICILE UNIONALE" (Sublinierele noastre, N.R.).

Aşa a identificat Radio Moscova pe artiştii din RSR ca făcând parte din "republicile unionale" -- emisiunea din 27/4/83.

Românii au prezentat "O noapte furtunoasă" de I. L. Caragiale.

▪▪

Conform planului cincinal..."peste 90 % din necesarul combustibil şi energie se va asigura din resursele interne.

A FUGIT ALERGĂTORUL

Paul Copu, care a reprezentat RSR la întrecerile sportive, în cadrul campionatelor balcanice, (Izmir, Turcia), s'a prezentat la consulul american şi a cerut azil politic.

Copu lasă în ţară soţia şi doi copii.

▪▪

Lumea liberă are un singur adevăr.

Comuniştii au mai multe, printre ele şi "adevărul social" care--după părerea prozatorului D. Sararu--trebue să fie obiectiv, pur, independent şi pus "nemijlocit în acţiunea de consacrare a principiilor moralei comuniste."....

CRONICA PRESEI

ÎN RSR A RĂSĂRIT "OMENIA" COMUNISTĂ !

Regimul ceauşist a dat ţării pe omul nou, omul integru, harnic, modest, noncoruptibil şi străin de tentaţiile degradante ale regimurilor capitaliste.

Câteva exemple din galopul faptelor diverse:

Din depozitele întreprinderii "Electronica" s'au furat 500 de televizoare în valoare de câteva milioane lei... la laboratorul Intreprinderii de alimentaţie din Brăila lucrătoarele plecau acasă cu sacoşele pline de unt, zahăr, ouă, etc. ... Gestionarul magazinului sătesc din Băluşeni (Botoşani) a păgubit cooperativa cu peste o jumătate de milion de lei. El oferea ciment şi alte materiale de construcţie contra carne, ouă, lapte, etc. Deschisese propria-i alimentară.....

In plină campanie de însămânţări, sătenii din Băceni-Ialomiţa şi-au însuşit o mie de litri de motorină... La Târgovişte s'a descoperit furtul a zeci de tone de oţel... Se taie sigiliul dela vagoanele cu marfă şi se fură coletele. Se fură cartofii de pe câmp, se fură porumbul...

La Craiova (în Parcul Poporului) cele trei bodegi au schimbat capsulele dela sticlele cu bere (berea "Bucegi" se vinde cu 2.75 lei mai scump decât celelalte beri....) La restaurante porţia de carne e redusă cu o treime sau la jumătate decât e prevăzută în "decret".

Se înşeală la cântar, la numărat, la adunat. Trebue să-ţi păzeşti pălăria şi cămaşa din spate.

Se fură cu bucata şi se fură angro.

Se fură dela un ou şi câteva boabe ascunse în sân, până la televizoare şi tone de oţel.

Furturi se întâmplă în toată lumea, dar în RSR hoţia a devenit o justeţe socială!

"Noi nu furăm, noi luăm înapoi ce ni s'a furat" este explicaţia sufletului încovoiat de conştiinţa păcatului.

Poporul fură că-i flămând, comunistul fură pentru ca nu-i niciodată sătul.

RSR a dat publicităţii două versiuni a balanţei comerciale. Una cerută de Fondul Monetar International, şi alta pentru uzul propriu ca să arate progres. Pentru a fi şi mai confuz o socoteală se face în dolari, alta în lei. Intr'un anuar se dă o cifră în ce priveşte numărul hectarelor amenajate pentru irigaţie, în altă versiune numărul hectarelor e cu 200.000 mai mic. Valoarea dolarului e tradusă arbitrar la 15 lei. Anuarul pe anul 1981 a apărut târziu şi numărul paginilor reduse la jumătate (dela 735 la 365). Au fost de asemenea eliminate multe dări de seamă.

••

In total cca 43.000 de tineri brigadieri, elevi, studenţi au muncit la Canalul Dunărea-Marea Neagră. Conducerea partidului a încredinţat tinerilor executarea unui tronson de 10 Km; tinerii au excavat peste 50 milioane metri cubi, au turnat peste 360 mii de m. cubi-beton, etc. Guvernul oferă tinerilor întreţinerea. Valoarea totală a muncii (voluntară, patriotică, etc.) se ridică la 3,5 miliarde lei.

••

La Râioasa e o pădure de salcâmi, iar în apropierea salcâmilor sunt stupi de albine. Cei dela direcţia silviculturii s'au grăbit să stropească salcâmii cu insecticide, şi au ales momentul cel mai potrivit: când salcâmii erau în floare şi plini de albine....Nici insecte, nici albine şi nici miere.

••

Admiterea în învăţământul superior se face după o riguroasă examinare medicală, fapt care avantajează pe copiii liderilor care sunt bine hrăniţi şi este o ocazie în plus să se elimine cei cu originea nesănătoasă. La tehnica piscicolă se cer probe de rău de apă, de înnot, canotaj, etc. La mine şi foraj se pot înscrie şi fete dar cu precizarea că 75% din locuri vor fi oferite băieţilor.

••

Cu ocazia zilei de 1 Mai, printr'un decret ministerial, s'au acordat 6487 de titluri, ordine şi medalii ale RSR. Tot cu ocazia zilei de 1 Mai, ca un gest de mărinimie, guvernul a dat voie ca automobilele să circule indiferent de numărul de înmatriculare, cu soţs sau fără soţ.

••

In ultimii 12 ani numărul vagoanelor de cale ferată aporape s'a dublat (90%), dar creşterea capacităţii de transport a fost numai de 58%.

Vagoanele aşteaptă pe linii moarte zile şi săptămâni ca să fie descărcate. O statistică arată că în 1973 s'au consumat cca 9 milioane ore cu descărcarea vagoanelor, în 1982 numărul orelor a crescut la cca 32 milioane.

••

Televiziunea îşi începe programul Dum. la ora 8 a.m., Luni şi Vineri la ora 3 p.m., Marţi, Joi şi Sâmb. la ora 11 a.m. şi Miercuri la ora 4 p.m. Emisiunile se termină la ora 10:30 cu radio jurnal. La începutul, mijlocul şi sfârşitul programului apare întotdeauna fotografia tov. Ceauşescu.

••

Pen-clubul din RSR s'a retras din Federaţia Int. a Pen-cluburilor.

Federaţia e compusă din scriitori numiţi pe viaţă şi a fost înfiinţată în 1921 în Anglia.

Motivul retragerii, critica ce se aduce guvernului din Bucureşti pentru nerespectarea drepturilor umane, cenzura, etc.

••

Lefurile variază dela 1425 lei (minimum) la 8550 (maximum) pe lună (în baza proporţiei de 1 la 6, N.R.). Dela director de minister în sus, lefurile sunt secrete. Nimeni nu ştie câţi bani primeşte Niculiţă şi familia lui.

••

Din surse bine informate se afirmă că familia Ceauşescu şi-ar fi cumpărat vile în apus. Aceste proprietăţi sunt administrate în mare secret de şefii unor misiuni diplomatice.

••

S'a întocmit o listă cu numele ziariştilor străini care nu mai au voie să viziteze RSR-ul. Decizia este în contradicţie cu Actul dela Helsinki unde Niculiţă s'a obligat că va "...acorda ziariştilor străini acreditaţi vize multiple de intrare şi ieşire pe perioade determinate."

••

Ceauşescu e primit, ca regii, cu pâine, şi sare, atunci când face vizite de lucru şi dă sfaturi. Dar pâinea ce îi este servită, coaptă special sub supravegherea miliţiei, nu are nimic în comun cu pâinea ce se vinde în brutăriile din localitatea pe care o vizitează.

••

Pentru c'a fost întrecere socialistă, grâul a fost cules cu câteva zile mai devreme, pe când boabele conţineau o prea mare umiditate. Rezultatul: culegerea a reuşit, grâul a mucegăit!

••

Cel mai mare număr de emigranţi îl formează cetăţenii români de origină germană. Guvernul Germaniei din Vest plăteşte guvernului român suma de 7500 mărci pentru fiecare emigrant. (Inainte se plătea 5000 de marci, N.R.).

••

PUTEREA MILITARĂ SOVIETICĂ

CAPITOLUL VI

Eugen POPESCU

Se estimează că URSS, de peste 10 ani, a luat conducerea în dezvoltarea armelor care necesită energie înaltă, cum ar fi laserul și posibil în dispozitivele de radio frecvență, cum și în explosivi chimici.

In schimb, întâetatea în tehnologia electronică aparține Statelor Unite, care ține la distanță tehnologia sovietică. URSS continuă a obține pe căi dosnice tehnologia din USA, dar măsurile luate de această țară, pentru protecția secretului a ceea ce este nou în cercetare, împiedică în mare măsură spionajul sovietic de a intra în posesia noutăților în tehnică. Din necesitatea de a dispune de noi tehnologii, sovieticii au mărit considerabil numărul oamenilor de știință și ingineri angajați în cercetare și dezvoltare, care sunt estimați la circa 900.000 de persoane, față de 600.000 angajați în USA.

Dela Moscova la Petropavlovsk și Valdivostok și dela Leningrad la Tbilisi și Novosibirsk, sunt 22 de centre de cercetare științifică, din toate domeniile, care alimentează anual cu zeci de mii de graduați în diferite specialități, sectorul militar și civil de cercetare. URSS a investit sume fabuloase în cercetare, cu scopul de a lua conducerea în acest domeniu. Este adevărat că sovieticii s'au apropiat de USA la o diferență de 3-5 ani în domeniul cercetării și dezvoltării micro-electronicei, prin copierea a multor diferite tipuri americane de circuite integrate, incluzând computerul logic și elemente (cipuri) de memorie, dar USA este în curs de dezvoltare a unor noi generații de microprocesoare, care o vor menține în conducerea producției de sisteme micro-electronice. Războiul modern nu poate fi condus fără participarea diferitelor sisteme de microelectronică pentru punerea în mișcare a armelor și pentru a le face mai eficace.

URSS a dezvoltat un program spațial foarte vast și'a aruncat în spațiu o sumedenie de sateliți, din care 70% au scopuri militare, 15% sunt jumătate cu scopuri militare, jumătate civile și 15% sunt cu scopuri civile. In același timp continuă să dezvolte diferite sisteme antisateliți, interceptori, etc.

Proecția în lume a puterii sovietice. URSS s'a autodesemnat conducător al lumii comuniste, ca o putere cu ambiții globale, și urmărește o întărire și răspândire a influenței sale militare, economice și politice în străinătate. In ultima decadă, îndrăzneala sovietică a crescut concomitent cu creșterea capacității forțelor sale militare și a folosirii lor, coordonate și cu alte măsuri subversive de influențare a evenimentelor mondiale. Astfel, am fost martori cu toți la influența crescândă sovietică în Africa, Orientul de mijloc, Asia și America Latină, culminând cu aplicarea directă a forței militare în Afganistan.

Violența și constrângerea au jucat un rol important în menținerea influenței sovietice în Statele din Estul Europei. Folosirea forței ca un instrument de control intern combinat cu politica tradițională a Rusiei de securitate prin acaparare de teritorii, le-a dat impuls să încerce să transforme conflictele, încordările și resentimentele în câștiguri concrete. Acțiunile lor de "ajutorare" și "eliberare" de sub "jugul imperialist" al popoarelor din orice parte a lumii, unde ei au interese de penetrație, sunt fundamentate pe prevederile art. 28 al Constituției sovietice, care face legitim suportul sovietic la războaele de "eliberare națională".

In vederea răspândirii influenții lor politice în lume, pe lângă forțele lor militare, Sovieticii se folosesc de activități mai puțin vizibile conduse de KGB, diplomați, consilieri militari, tratate și relații legale, ajutoare date teroriștilor și grupelor de gherilă pro-sovietice, ajutoare economice, culturale, media, propagandă, șantajul și falsul. In același scop ei au inclus și preocuparea de obiective militare, de obținere de zboruri deasupra teritoriilor avute în vedere, acces la utilitățile străine de sprijin al operațiunilor militare a Sovieticilor și forțelor prietene și expediții pe apă și prin aer de echipamente către clienții din lumea treia și forțele insurgente. Utilitățile obținute în țările de peste mări ușurează problemele de logistică a forțelor sovietice, aeriene și navale, operative la mari distanțe de URSS.

Un obiectiv mai larg al Sovietelor este înlăturarea influenței Vestului și a Chinei în țările în curs de dezvoltare și concomitent expansiunea influenții politice, militare și economice a URSS, în acele teritorii.

Planificarea și controlul politicii externe a URSS sunt de domeniul strict al Biroului politic și Comitetului Central. Coordonarea operațiunilor externe cade în sarcina Departamentului Internațional al Comitetului Central, care recomandă și îndeplinește exportul de revoluție, ținând contact cu partidele și grupurile radicale și comuniste din străinătate, cărora le alocă fonduri, le antrenează și le recomandă strategiile de folosit.

Instrumentele de expansiune a influenței sovietice. Vom arăta în continuare principalele instrumente folosite de URSS în răspândirea influenței sale politice în lume, vorbind în puține cuvinte despre fiecare.

Vânzări de arme. Inceputul a fost făcut în 1955 cu vânzări de arme către Egipt în valoare de 250 milioane dolari. In ultimii 25 de ani URSS a acordat asistență militară în valoare de peste 50 miliarde dolari la peste 50 țări necomuniste, din care 85% mergând la 9 țări din Orientul mijlociu(inclusiv PLO)și de-a lungul litoralului Oceanului Indian. La aceste ajutoare se mai adaugă circa 4 miliarde dolari vânzări de arme de către Statele din Tratatul dela Varșovia. Acolo unde Sovieticii au intrat cu armele, ei au exploatat sentimentele naționaliste anticolonialiste ale popoarelor, în detrimentul națiunilor din Vest.

Consilieri militari. Ca o consecință firească a livrărilor de arme și echipament militar, a urmat trimiterea de consilieri sovietici în 28 de țări, dintre care: Algeria, Angola, Etiopia, Iraq, Libia, Siria și Yemenul de sud. Seful Consilierilor sovietici intr'o țară este de obicei un general sovietic.

Din 1955 peste 50.000 de militari din țările subdezvoltate au fost antrenați în URSS și țările din Europa de Est.

Ajutor economic. Adesea ajutorul economic acordat unei țări din lumea 3-a urmează livrărilor de arme și echipament militar. Ajutorul economic este inferior vânzărilor de arme, ridicându-se la circa 18 miliarde dolari în 67 de țări, în ultimii 25 de ani. Urmarea firească a ajutorului economic a fost o creștere a volumului comercial de schimb cu lumea 3-a. In 1955 comerțul sovietic cu lumea 3-a era de circa 260 milioane dolari, pe când în 1978 s'a ridicat la circa 13 miliarde dolari, reprezentând 15% din totalul anual sovietic de schimb. Avantajul principal al acestui schimb de mărfuri a fost că a adus Sovietelor valută forte, cu care a putut cumpăra tehnologie din Vest.

Intermediari. Introducerea în țări străine de mandatari intermediari, cum ar fi trupele cubaneze și est germane, au micșorat riscul URSS, aducându-le beneficiile scontate. In circa 20 de țări din Africa de Sud, Orientul mijlociu și altele, se găsesc circa 30.000 de militari cubanezi (20% din forțele regulate cubaneze). Rolul lor în străinătate este de ordin militar, economic, de informații și operațiuni de securitate. Dintre forțele de mandatari folosite de sovietici, cei mai activi sunt germanii din est, specializați în instruire de poliție și cadre de securitate, informații (spionaj și contra spionaj) și dezvoltări de partide și organizații de luptă. Intr'un gard mai mic, forțe ungurești, cehoslovace, române și bulgare sunt implicate în operațiunile comuniste din Africa și Orientul mijlociu.

Subversiuni. Principalul instrument pentru aceste activități este KGB-ul, deși și alte organe de Stat sunt aduse în joc. Operațiunile din străinătate ale KGB-ului constau în : destabilizare și pătrundere. Destabilizarea în țările-țintă constă în : tulburări economice, greve de muncă, sabotaje, asasinări, etc. In colaborare cu Directoratul Central de Informații (G.R.U.) al Marelui Stat Major, KGB-ul se ocupă cu antrenarea grupelor locale de teroriști și luptătorii de gherilă și de "eliberare națională".

Serviciile de informații și aparatul de securitate au forțe speciale de pătrundere în țări străine, pentru misiuni speciale pe timp de pace, ca și de război. Aceste forțe au o tradiție dela revoluția sovietică din 1917 pentru folosirea de forțe neconvenționale. Astfel, unități speciale, adaptate scopului urmărit, au fost folosite în invazia sovietică din Cehoslovacia din 1968, pentru arestarea conducerii cehoslovace, ca și de a apăra obiectivele cheie din Praga. Aceste forțe au jucat un important rol în invazia din Afganistan pentru înlăturarea Președintelui Amin.

KGB-ul și GRU recrutează agenți locali în țările străine-țintă și plasează proprii agenți în locurile vitale ale structurii politice și sociale, a națiunii respective, în partidele de opoziție, presă, industriile importante, serviciile de informații și grupările de studenți. URSS își bazează în mare măsură influența sa în străinătate pe activitatea Asociaților de prietenie cu Sovietele, a organizațiilor de luptă politică și a sindicatelor de stânga.

Unii din agenții locali angajați în subversiuni primesc roluri de "adormiți", ei pornind la acțiune numai în eventualitatea unui război. Atât agenții activi, cât și cei în "în adormire" sunt instruiți să opereze ca agitatori politici, colectori de informații și saboteuri.

Activitățile KGB sunt ajutate de prezența oficială sovietică în țările străine ca: ambasade, consulate, ziariști, organizații comerciale și consilieri militari și economici. Un mare număr de KGB-iști și GRU sunt prezenți în delegațiile și comisiile economice, politice și culturale..

Subliniem importanța propagandei și dezinformării, pe care Sovieticii le folosesc intens în acțiunile de subversiune.

Concluzii. Am încercat în cele 5 capitole precedente de analiză sumară a puterii militare sovietice, ca și în prezentul capitol, să arăt aspectele principale ale organizării Forțelor armate sovietice și a anexelor sale, în scopul de a informa pe românii din exil despre pericolul ce amenință omenirea liberă venind din partea URSS, care prin organizarea unor forțe militare de supra-putere, urmărește a domina și conduce întregul glob pământesc.

URSS, sub masca securității teritoriului său, a ocupat și anexat nenumărate și întinse teritorii vecine, ultimul teritoriu fiind cel afgan, sub privirile îngrijorate și neputincioase ale Vestului liber. Si țării noastre i s'au răpit teritorii importante, Basarabia, o parte din Bucovina și ținutul Herța, de către Uniunea Sovietică, având acordul expres pentru această răpire teritorială din partea aliaților săi de război.

Cum nimic nu este permanent în lume, totul fiind în continuă mișcare și prefacere, opresiunea sovietică asupra teritoriilor anexate prin abuz, a trezit conștiința publică a popoarelor subjugate, care au început mișcări de portest sub diferite forme, trezind ochii Vestului liber asupra pericolului ce-i amenință și pe ei și pentru a-i determina să oprească prin toate mijloacele marșul triumfător al Sovietelor peste trupurile atâtor țări și de a-i da înapoi în granițele lor firești.

Datoria noastră a tuturora, oriunde ne găsim și în orice situație bună sau rea am fi, e să meditâm adânc asupra echilibrului de forțe din lume, asupra pericolului ce așteaptă lumea liberă și să contribuim fiecare cu puterile noastre la lupta de opunere la opresiune. □

DACĂ MERGI LA FIECARE DOI ANI ÎN ROMÂNIA

Urmare din pag. 10

faceți voi după o întoarcere dintr'o asemenea "vizită".

Trădați interesele comunităţii în care trăiți, vindeți țara care v'a primit și vă pupați bot în bot cu asupritorii neamului românesc. Nu vă temeți, că intr'o zi chiar șefii voștri dela ambasadă, sau dela... (știți voi de unde) or să se predea F. B. I. -ului, sau vor fi prinși, iar atunci ce o să faceți? Pacepa nu este exclus să fie urmat și de alții. O să fiți expulzați și voi, ca atâția alții, în "raiul" comunist pe care țineți să îl vizitați atât de des.

Cum? Nu o să fiți prinși și comunismul nu o să piară? Așa v'au învățat stăpânii? Așa grăit -au vouă fanarioții securității dela "Asociația România"? Așa e planul lor și al "argumente" să vă convingă. Dar, deasupra tuturor, e un Dumnezeu care are și El planul Lui. De ce nu a murit Papa, deși a fost împușcat? De ce nu a murit Reagan, deși a fost grav rănit? Mai sunteți siguri de puterea "ălora"? Mâine poimâine moare și Andropov, tătuca K.G.B. -ului și al vostru al tuturor și ce vă faceți?

Dar voi, secăturilor cu macaroană fiartă în loc de șira spinării, sunteți de două ori vânzatori. O dată vindeți țara în care trăiți și concomitent vindeți țara în care v'ați născut. Voi, care vă lăudați că sunteți "cu țara", voi sunteți vânzătorii adevărați ai țării. A fi "cu țara" înseamnă a fi "cu neamul" batjocorit de satrapii comuniști, scuipat și schingiuit, cu călușul în gură, cu preoții suferind în închisori pentru Hristos, cu nepoții noștri care sunt forțați "să cadă" la admiterea în facultate din cauza celor 20.000 de africani și asiatici, ce le fură locul fără examen. Inseamnă Calciu, Brâncoveanu, Stefan cel Mare, înseamnă o anonimă mamă așteptând la coadă să cumpere lapte pentru pruncul ei și plecând cu mâna goală acasă. Țară fără neam nu există. Cum poți fi atunci atât de demagog și pervers afirmând că ești "cu țara" când te faci sculă în mâna temnicerilor ce ne conduc țara și ne schingiuiesc neamul. Voi nu sunteți cu țara, cu bieții oameni care n'au ce mânca și ai căror copii plâng pe la cozi pentru o bucată de pâine (nu uitați, că până și pâinea e pe cartelă) pentru că obrazul vostru de pahiderm nu roșește, iar inima s'a îndobitocit ca un genunchi de cămilă și bate numai acolo unde e vorba de pomanageală și de unde poate să "pice" ceva.

Voi cei "la doi ani îmi duc raportul" sunteți cu asupritorii țării, voi vă pupați în bot cu cei ce au dus țara de râpă, lucrați mână în mână pentru un kil de țuică și niște jucării de artizanat cu cei ce seamănă frică și teroare în bietul neam înfometat și crucificat pe toată geografia "cu țara". Voi mergeți să vă umflați burțile pe la restaurantele plătite de "Asociația România", a se citi ca eufemism securitatea, în timp ce poporul român geme de foame. Colac peste pupăză, vă mirați că oamenii vă arată cu degetul? Că Românii liberi vă ocolese? Trec peste "zâmbetul" securiștilor dela "Asociația România" cu care vă primesc și vă trag de limbă ca să nu-și piardă pâinea. Vă privesc din adâncul sufletului lor cu scârba și greața ce o au de reptile. Işi fac serviciul și vă zâmbesc și vă aduc cafele și vă intreabă despre "șezutul" vostru în România și voi il exprimați.

Ați remarcat "zâmbetul" lor? Nu cred. Buzele se alungeau pe dinți, buzele ce trebue să zâmbească 8 ore, buzele de serviciu care te opresc să scuipi, sau să vomiți, buzele rostind: "Te așteptăm din nou!" că ești "bun Român" și "cu țara" însemnând în adâncul inimii un: "Rușine să vă fie pomanagiilor și vânzătorilor de neam!" □

Ion A. ION

Actualitatea internaţională

CONVERGENŢE

Gh. BĂLTEANU

IDU - Uniunea Democratică Internaţională -. La sfârşitul lunii Iunie a.c. s'a constituit la Londra IDU - Uniunea Democratică Internaţională care cuprinde laolaltă EDU - Uniunea Democratică Europeană, înfiinţată în 1978 şi Uniunea Democratică Pacifică, în care se găsesc Partidul Liberal Australian, Partidul Liber-Democrat Japonez, Partidul Naţional Neozeelandez şi Partidul Republican din U.S.A. Această constituire reprezintă un pas însemnat spre apropierea partidelor creştin-democrate şi conservative de centru din 18 ţări europene, cu partide cu aceeaşi orientare politică, din zona Oceanului Pacific. Uniunea urmăreşte o înţeleaptă politică de înţelegere a istoriei tuturor naţiunilor, cunoaşterea experienţei tuturor şi, în funcţie de acestea, să asigure un prezent plin de sens şi un viitor promiţător conform tradiţiilor civilizaţiei. Uniunea reprezintă mai mult de 150 de milioane de alegători. Printre membrii fondatori se găsesc Margaret Thatcher, primul ministru al Marii Britanii, Kase Willoch, prim-ministru al Norvegiei, Poul Schluter, prim-ministru al Danemarcei, Jaques Chirac, conducătorul RPR si fost prim-ministru al Franţei, George Bush, vice-preşedinte al USA şi reprezentant al Partidului Republican. Din partea Republicii Federale Germane actul de "naştere" al IDU a fost semnat de catre Helmut Kohl, cancelar, şi F.J. Straus, preşedintele consiliului de miniştri al landului Bavaria, şi respectiv, şef al C.S.U. Preşedinte al IDU a fost ales Alois Mock, conducătorul opoziţiei din Austria, iar vice-preşedinţi, F.J , Straus şi Jacques Chirac.

George Bush a declarat cu această ocazie că IDU este o uniune "creată pe respectul demnităţii umane, care poate fi asigurată doar prin dreptate, libertate şi bunăstare materială a societăţii". La conferinţă a participat şi o delegaţie din partea Partidului Democrat din USA, ca observator. In continuarea conferinţei de constituire a IDU a avut loc o convorbire privitoare la relaţiile americano-europene, care constituie pilonul garantării păcii, libertăţii şi sistemului economic bazat pe economia de piaţă. S'a exprimat o unanimitate privitor la necesitatea rezistenţei faţă de presiunea militară şi politică exercitată de către URSS.

Japonia se apropie de NATO. URSS sporeşte continuu numărul de rachete, ca şi întregul său potenţial militar din Asia, în special în regiunea Vladivostoc. Japonia se vede prin aceasta direct ameninţată. Ca urmare, mai mult ca oricând, ea face paşi categorici de apropiere de NATO, singura organizaţie care o poate ajuta pe linia apărării sale. Apropierea a fost făcută printr'o cotitură, care, deşi între prieteni, a surprins. Ea este şi un răspuns prompt dat Moscovei, care a propus la Geneva, la conferinţa de dezarmare, mutarea unei părţi a rachetelor sale SS-20 din centrul Europei dincolo de Urali, în cazul în care USA nu mai instalează rachetele Pershing şi Cruisse Missle. Ruşii au deja 108 rachete SS-20 instalate în zona Vladivostoc, ca şi 2580 de tancuri. In Siberia de Est există 30 de divizii, plus alte 10 divizii la graniţa cu China. In faţa Japoniei, Rusia desfăşoara 80 de crucişătoare, 130 de submarine şi 2.000 de avioane de luptă. Insulele Kurile, care au fost ocupate de către Ruşi în ultimile zile ale celui de-al doilea război mondial, au fost transformate în bază militară sovietică de prima mână.

Japonia are o armată de 260.000 oameni cu o înarmare medie. Ea nu poate rezista uriaşei forţe ruseşti. Imbunătăţirea apărării militare a Japoniei se impune de urgenţă. Articolul 9 din constituţia Japoniei nu permite însă o depăşire a unui anumit nivel militar, nivel care de mult nu mai corespunde realităţii din zonă. Pentru schimbarea articolului este nevoie de un plebiscit naţional pentru care acum nu este momentul oportun. Aceasta este una din dezavantajele democraţiei, mai ales a acelei democraţii în care spionajul sovietic poate încurca treburile unei ţări la ea acasă. Ruşii pot organiza pe teritoriul Japoniei şi nu numai al Japoniei, oricând demonstraţii de protest împotriva măsurilor de îmbunătăţirea apărării statului. Astfel până la găsirea unui moment mai prielnic, Japonia nu poate face prea mult. Ea se găseşte în totalitate sub scutul armatei americane. Japonia are o înaltă tehnologie şi un nivel neîntrecut în electronică. Produsele sale au invadat pieţele americane şi europene, reprezentând o ameninţare şi o cauză a crizei din aceste ţări aliate. Bineînţeles că în această situaţie Japonia trebue, este obligată din toate părţile, să contribuie la cheltuielile de înarmare, cel puţin în vederea apărării sale proprii. O primă realizare va fi construirea unui purtător de avioane. Atragerea Japoniei la sistemul de apărare din Pacific, este de dorit a se face cât mai rapid. Apropierea Japoniei de NATO trebue să aibă un caracter reciproc avantajos, atât din punctul de vedere militar cât şi economic.

...

Delegaţiile ţărilor membre ale pactului militar sovietic Tratatul dela Varşovia s'au întrunit recent la Moscova, sub conducerea şefilor partidelor comuniste. Ca în toate conferinţele, se discută şi se dă publicităţii propunerile cunoscute dela Geneva, prin care Rusia se angajează a reduce o parte din rachetele SS-20 din Europa dacă USA renunţă la instalarea noilor rachete în Europa. Moscova se teme mai mult ca oricând, în ultimii 20 de ani, de rachetele americane. Eforturile sale însă nu pot avea răsunet decât dacă se acceptă propunerea cu privire la "soluţia zero", făcută de către Preşedintele Ronald Reagan. Rusia mai ştie că armamentul său din punct de vedere calitativ este inferior celui al NATO. Cele demonstrate în Falkland şi în Liban au pus sub semnul întrebării nivelul tehnic al armamentului sovietic. Apoi, Ruşii sunt angajaţi într'o ofensivă de expansiune pe tot globul cu ajutorul organizării grupurilor de terorism şi guerile, care necesită cheltuieli uriaşe. O serie de ţări în care s'au infiltrat, trăiesc din aprovizionarea rusească. Situaţia economică a Rusiei însăşi, cât şi a sateliţilor din pactul dela Varşovia este precară. In faţa politicii înşelătoare a Rusiei se găseşte acum un preşedinte cu o poziţie clară şi fermă. Presedintele Reagan. Focul de paie al politicii lui Iuri Andropov, imediat după instalarea sa la putere, s'a stins, iar acum, mai ales după Williamsburg, Rusia îşi dezvăluie şi mai mult slăbiciunile. Văzut strategic, măsurile impuse de Reagan în relaţiile economice Est-Vest, cooperarea în diverse mari proiecte, negocierile privind livrările, acordarea de credit, au îngreunat situaţia pactului militar rusesc. Fiecare stat satelit, luat separat, nu se mai descurcă economic şi recurge continuu la ajutoare când la Est când la Vest, de unde acestea nu mai curg ca altădată. Situaţia în Polonia şi România este catastrofală, iar datoriile chiar reesalonate, nu vor putea fi plătite. Aprovizionarea populaţiei în întregul lagăr comunist se apropie de nivelul erei sclavagiste. Recolta din 1983 nu reuşeşte să astâmpere foamea milioanelor de oameni, care au o limită a răbdării. Ungaria conştientă de deficienţele socialismului-comunist, se apropie tot mai mult de formele economiei de piaţă cât şi de ţările vestice. Vice-preşedintele guvernului maghiar, Margai, a declarat privind politica Ungariei: "Prin dezvoltarea relaţiilor dinamice cu ţările vestice, Ungaria va deveni un factor de stabilitate în relaţiile Est-Vest". (!). Aceasta spune mult cu privire la orientare unui guvern satelit. Nouă ne spune şi mai mult căci vedem mai clar falimentul politicii lui Nicolae Ceauşescu. Guvernul URSS deşi stăpân absolut al ţării, deşi, a vândut tot aurul de care a dispus şi extrage şi vinde tot ce are pământul Siberiei, nu poate face faţă creşterii cheltuielilor. Se observă o tendinţă de stagnare forţată a celor externe şi chiar a celor militare. Rusia forţează revoluţia mondială (cum îi zic pe spinarea altora, şi cu ultimile eforturi proprii, antrenează tot ce mai poate, crezând că acum va impune unele concesii din partea NATO. Conducătorii NATO, însă, tocmai acum sunt oameni de mare talie: Ronald Reagan, Margaret Thatcher, Helmut Kohl, la care s'a adăugat atitudinea fermă a lui Francois Mitterrand şi Vasuhiro Nakasone al Japoniei. Aceştia formează un zid de care se izbesc provocările ruseşti, zid de care sperăm că aceste provocări se vor şi sfărâma.

Acum este nevoie mai mult ca oricând, să se imprime un ritm şi mai accelerat în cursa înarmărilor bazate pe cea mai înaltă tehnică nucleară şi electronică. Intern Rusia trebue forţată să se sufoce. Extern, trebue schimbată tactica Vestului pentru forţarea Rusiei la retragere. Este nevoie de politică de forţă, de o nouă mentalitate, de bazarea pe adevăraţii prieteni, oameni de viitor şi nu pe spionii KGB infiltraţi peste tot, inclusiv în instituţiile guvernamentale. Extern, strategia este iniţiată şi impusă de către Sovietici. Vestul trebuie să contraatace, puternic, direct şi eficient, astăzi în 1983 şi nu mâine în 1984. Incercuirea dela Atlantic în Pacific până la Kamciatka trebue să se strângă şi să lovească. □

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni de zile înainte.

Efemeride

Adversarii politici sunt persoane incomode pentru stăpâniri. Oricare din ele ar fi fericită să scape de opoziţie. In ţările cu tradiţie democratică, lupta se duce pe diferite căi ale propagandei dar persoana fizică rămâne intactă. In regimurile comuniste, adversarii dispar fără urmă.

După ultimul război mondial, prin alte legiferări internaţionale şi interne a drepturilor fundamentale ale omului, s'a proclamat în termeni expreşi că deţinerea infractorului politic (condamnat sau nu) în lagăre, închisori, domicilii obligatorii sau alte forme de îngrădire a libertăţii, trebue considerată ca o pază de oameni onorabili (custodia honesta). Aceştia nu pot fi privaţi de libertate decât temporar (pe durata evenimentelor excepţionale: război, revoluţie sau altele) urmând ca după aceea să fie reintegraţi total în drepturile lor.

Deţinuţii politici nu trebue să sufere nicio decădere de drepturi, întrucât aşa-zisele lor infracţiuni de conjunctură istorică vitregă, sunt în realitate comise nu de ei, ci împotriva lor, de stăpâniri care îi împiedică în executarea unor drepturi esenţiale fiinţelor omeneşti, libertăţi respectate în toate democraţiile reale.

Cu două mii de ani mai înainte, strămoşii noştri romani au legiferat în sensul celor de mai sus, că nici unei stăpâniri nu-i este permis şi nu trebue "să îndrăznească să profite de pe urma propriei sale mârşăvii" (Nemo audiatur propriam turpitudinem alegans). Această concepţie a fost însuşită de toate ţările civilizate.

Cele de mai sus ne-au fost amintite de recomandarea făcută guvernului Statelor Unite de către o comisie federală de studii, ca guvernul american să plătească câte o sumă de 20.000 de dolari fiecăruia din cei 60.000 de supravieţuitori americani de origine japoneză, care au fost forţaţi să-şi părăsească locuinţele lor de pe coasta de Vest şi au fost internaţi în lagăr în timpul celui de-al doilea război mondial. Despăgubirile totale se ridică la suma de 1 miliard şi jumătate de dolari socotită "un act naţional de scuze pentru o gravă nedreptate".

Perioada de internare în lagăr a fost din Februarie 1942 până în Decembrie 1944.

Mai interesante ni se par însă constatările comisiei, care consideră că internarea Japonezilor în lagăr, a fost motivată de "prejudicii rasiale, isterie războinică şi un faliment al conducătorilor politici" pentru a conchide: "Nici o sumă de bani nu poate compensa pe deplin, scoaterea oamenilor din rosturile lor, pierderile avute şi suferinţele îndurate. Doi ani şi jumătate îndărătul sârmelor ghimpate ale lagărelor de internare, au aprins o puternică neloialitate, numai din cauze etnice - această nedreptate nu poate fi niciodată achitată în dolari şi cenţi. Cine găseşte justificată o astfel de încercare, înseamnă a minimaliza enormitatea acestor întâmplări într'o republică constituţională".

Declaraţii sincere, precise, a unor oameni încărcaţi de simţul răspunderii.

Care este situaţia în ţările comuniste şi în special în România, care ne doare mai mult?

După ocuparea ţării de Sovietici în urma ieşirii necondiţionate din războiul contra comunismului făcută la 23 August 1944, toată intelectualitatea ţării şi cadrele în pregătire ca şi reprezentanţii structurii economice-financiare a statului român modern, au fost distruşi şi înlocuiţi cu surogaturi asiatico-marxiste, respinse total de poporul român.

In România, oamenii au executat peste 25 ani de detenţie şi muncă silnică în toate închisorile care nici pe departe nu aduceau cu totuşi omeneştile lagăre de concentrare americane.

Hrubele subterane ale Jilavei, minele de plumb dela Baia Sprie şi Valea Nistrului, Canalul Dunărea-Marea Neagră denumit Canalul Morţii, bălţile Dunării cu toate bolile şi accidentele întâmplate, celulele din Aiud, Gherla, Sighet, Suceava, îngrozitoarea Zarca, celule umede din izolări, trenurile morţii, împuşcaţii fără judecată, sutele de mii de victime ale terorii comuniste din România, nu mişcă pe nimeni?

Foştii deţinuţi politici români, scăpaţi în lumea liberă, au înaintat suficiente memorii detaliate, forurilor internaţionale, prin care se arăta drama fraţilor lor, rămaşi la dispoziţia bunului plac al comuniştilor. Foştilor deţinuţi politici din România, nici până astăzi nu li se recunosc anii de detenţie ca ani de vechime în câmpul muncii, deşi prin normele prestate la mine şi alte locuri de exterminare au realizat şi au contribuit cu fonduri la crearea Asigurărilor Sociale, prin reţinerile făcute pe state de salarii.

Când guvernul român a fost întrebat de congresmenii americani despre situaţia foştilor deţinuţi politici, în loc să treacă la repararea greşelilor, a început teroarea împotriva foştilor deţinuţi -astăzi oameni roşi de suferinţe şi săraci. Ei au fost terorizaţi să scrie celor din lumea liberă -foşti deţinuţi- că regimul îi va închide din nou, dacă nu se încetează campania cu vechimea în muncă.

CRONICA VREMII

NOTE DE VACANȚĂ

Ion BOERU

De obicei vacanțele de vară sunt mai potolite în atmosfera lor politică. Controversele și dezbaterile sunt amânate pentru sesiunea de toamnă. Asta, ar îngădui tuturora celor ce sunt activi în politică, să se retragă în locuri de odihnă. Acolo, au răgazul de analize mai liniștite și de meditații care să le ajute la o aprofundare a problemelor sau chestiunilor care le solicită participarea.

In anul acesta, poate mai mult decât altă dată, oamenii politici, conducători de state sau parlamentari, sunt prinși în țesătura evenimentelor, în așa fel, încât nu se pot bucura de odihna vacanțelor. Există o tensiune politică internațională care angajează pe toată lumea și cere atenție, prezență și natural pasiune. Politica, ca o totalitate de manifestări pentru buna rânduire socială, nu este scutită de pasiuni. Participarea pasională la viața politică este naturală, căci în viața socială a unei comunități sau grupări sociale, oamenii sunt ființe care au și sentimente și emoții nu numai idei, judecăți sau gânduri de perspective filosofice.

Marele necaz vine dela faptul că pasiunile, din forma lor naturală, de părți ale individualității, ele devin forțe care ating nivelul de teroare, de dominație absolută asupra celorlalte părți componente ale individualității psihice. Atunci, ideile și judecățile din orice categorie nu se mai desfășoară pe linia lor interioară, într'o succesiune normală.

De aici, tot felul de încurcături, neînțelegeri și necazuri, deci o junglă de valorificări, evaluări, tendințe, tensiuni și absolutisme în lumea politică, din care nu mai există poartă de ieșire.

Iată, în vara aceasta, pasiunile politice nu s'au astâmpărat, măcar pentru un răstimp mai scurt. Totul este în agitație, pretutindeni în lume. Iar congresul american a devenit neastâmpărat și plin de îngrijorări, dornic să rezolve probleme chinuitoare și urgente, în grabă și cu înțelepciune. Adică, a renunțat la vacanța la care este îndreptățit, acest congres.

Ce s'a întâmplat în lumea de azi, de este nevoie de prelungiri parlamentare, de aprige campanii de presă și de controverse politice ? De unde vine această tensiune politică ? Si, ce se poate face pentru liniștea lumii; cum se poate ieși din anxietatea care ne stăpânește ?

Este greu să poți stabili un diagnostic pentru zbaterea lumii contemporane. Si nici nu încerca. Nu este o treabă de competența noastră. De fapt, nici nu ne interesează, sub nici o formă. Noi vrem să ne trăim contemporaneitatea așa cum este. Suntem simpli observatori și dorim să rămânem cu ochii deschiși spre lume, spre tot ce există, spre istorie și devenire. Spre tot ce ne cuprinde și ne duce în vârtejul existenței. Lăsăm pe alții să se tulbure în pasionanta goană a istoriei, să facă teorii, să apere adevăruri și să proclame dogme. Să candideze pentru poziții superioare și să devină campioni, sau să se proclame campioni, prin propria lor inițiativă, voință și putere.

Lăsăm pe alții să aibă privilegii de orice fel, care duc la satisfacerea ambițiilor și intereselor lor, individuale sau de grup. Singurul drept pe care ni-l rezervăm, prin însăși constituirea lumii acesteia, este dreptul de a vorbi cu noi înșine, și de a plânge sau râde despre ceea ce fac și zic alții, atunci când se plasează pe o poziție absolută.

Tensiunea momentului actual este parte dintr'o criză generală, care a izvorît de multă vreme, îndată după primul război mondial. Renunțarea la vacanțe pentru a găsi soluții și modalități de ieșire din impas, așa cum fac politicienii americani este o simplă șaradă politică. Criza generală care domnește în toată lumea și în toate domeniile nu poate fi depășită prin astfel de eforturi minore și lipsite de eficacitate. Trebuește ceva mai mult decât atât. Este nevoie de o schimbare de mentalitate. Nu mai putem trăi în mentalitatea creată după cel de-al doilea război mondial. Prin mentalitatea de atunci, prin felul în care au crezut oamenii politici că pot călăuzi destinul popoarelor în istorie, nu s'a putut realiza pacea lumii. A fost ceva care nu s'a închegat organic în structura felului de a vedea, impus de președintele american din acea epocă. Vederile de atunci ale conducătorilor lumii nu au creat o lume mai bună, nu au pacificat lumea. Dimpotrivă. Apoi, s'au ridicat forțe noi, unele mai legitime, altele care nu au nici o legitimitate morală, dar sunt sonore și speculează credibilitatea oamenilor.

Pe planul moral, astăzi, ne găsim într'o stare de decadență îngrijorătoare. Cel mai simptomatic aspect al acestei decadențe îl constituie asaltul dezlănțuit împotriva principiilor fundamentale ale moralei omenești. Etica creștină și dreptul roman, prin care s'au închegat civilizațiile lumii occidentale, în ultimile două milenii sunt atacate din interior, de grupuri constituite ad-hoc, care urmăresc dislocarea lumii creștine.

Aceasta este cangrena periculoasă care ne îngrijorează. Nu numai crizele politice. Sedințele parlamentare nu demonstrează acuitatea crizei, ci evidențiază în modul cel mai vădit incapacitatea unora dintre politicieni de a pricepe devenirea lumii de azi. Incapacitatea lor de a înțelege mersul istoriei, direcțiile ei de orientare și forțele sale constitutive. Când nu mai cred oamenii în Dumnezeu, (aici, este vorba de o parte dintre conducătorii popoarelor și de forțele negative contemporane), nu mai sunt în stare să vadă însemnătatea propriei lor existențe, și sunt viciați în judecățile lor despre această existență, a lor și a popoarelor lumii.

Tensiunea politică și morală, de azi, nu are leac în mintea politicienilor. Ea se va vindeca prin acele puteri vii ale spiritului, care generează tot ce există în lume, prin care s'a creat lumea și care sunt nevăzute.

Neliniștea lumii nu se va termina niciodată, dar se poate diminua dacă se revine la o adevărată constiință de valorile creștine. La o rânduială a lumii care să fie întocmită după învățătura salvatoare a lui Isus.

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365
Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

CUPON DE ABONAMENT

(COMPLECTAȚI CU LITERE DE TIPAR)

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE ....

PRENUMELE ....

STRADA/Nr ....

ORAȘUL .... STATUL/PROVINCIA ....

COD POȘTAL .... ȚARA ....

PREȚUL UNUI ABONAMENT PE AN ESTE:
$30 ÎN SUS - ABONAMENT DE SPRIJIN -
$25 PENTRU INSTITUȚII
$20 PENTRU PARTICULARI

Numerele din August și Septembrie apar cu pagini reduse, din cauza vacanțelor de vară. Cerem scuze colaboratorilor și corespondenților ale căror articole nu au putut fi publicate.

NOTE SI COMENTARII

O RUȘINE ISTORICĂ

"STINDARDUL", una dintre cele mai vechi și documentate publicații românești din exil, ce apare de 30 de ani sub direcția d-lui I.V. Emilian, în numărul 149 din luna Iulie 1983, publică un articol nespus de interesant în pagina în limba germană, sub titlul, în românește: "AMNESTY INTERNATIONAL SUB ACUZATII". Cum respectivul articol este fără doar și poate de mare interes pentru Românii de peste hotare, ne permitem a reproduce mai jos câteva fragmente ce au drept bază cartea semnată de patru tineri autori francezi de mare talent și anume: Hugues Keraly, Alain Sanders, Jean Nerle și Francis Bergeron, intitulată: "CINCI CONTINENTE ACUZA AMNESTY INTERNATIONAL". (Cinq continents accusent amnesty international).

"De peste 20 de ani, (organizația) AMNESTY INTERNATIONAL, ca una care și-a asumat dreptul de a fi cuvântătoare în numele prizonierilor și dătătoarea de cuvânt pe tema înțelegerii mondiale,(a fost) lăudată de ziare, radio și televiziune de către mai toate țările din Vest, pentru activitatea ei... In prezent "AMNESTY INTERNATIONAL" numără peste 250.000 de membri, având birouri în 134 de țări și având în același timp voce la ONU și UNESCO și la fel în cadrul Parlamentului European. Organizația respectivă are la dispoziție mari fonduri, plătindu-și bine colaboratorii și publicând numeroase broșuri, plachete, organizând expoziții și participând material la multe demonstrații"...

Până aici, desigur, totu-i bine și nimeni n'ar putea avea ceva de reproșat acestei organizații.

Unde însă se tulbură apele și se iscă îndoiala asupra sincerității acestei organizații, este atunci când dă anumite informații și comunicate în legătură cu nerespectarea drepturilor omului.

Dar, să continuăm cu alte citate din articolul menționat mai sus din STINDARDUL:

"... Cine își ia oboseala să calculeze statistic comunicatele zilnice ale lui "Amnesty International" va constata singur că ele pot fi categorisite astfel: 5% în legătură cu cele ce se petrec în țările cu regimuri comuniste și 95% din țările ce luptă împotriva comunismului"...

"... Când e vorba de nerespectarea drepturilor omului într'o țară comunistă, întreaga situație este prezentată în două-trei rânduri și victimile sunt calificate drept "opozanți"... Când este însă vorba de o țară necomunistă, mai ales o țară care luptă împotriva comunismului, atunci întreaga situație se schimbă, dedicându-se pagini întregi ne mai fiind vorba de "opozanți", ci de "muncitori", "intelectuali", "democrați", "luptători pentru libertate" și așa mai departe".

"Aceasta este obiectivitatea lui "Amnesty International"".

"Dar cum ar putea fi altfel când întemeietorul acestei "organizații de ajutor pentru prizonieri" este Sean Mac Bride, un fost membru de frunte al organizației teroriste IRA care în 1977 a fost onorat cu Premiul Lenin pentru pace și îi aparține tuturor "mișcărilor pentru pace" patronate de către KGB... Iar: "In fruntea lui " Amnesty International" stă Australianul Derek Roebuk, un comunist notoriu"...

De necrezut, desigur , dar adevărat.

Mai departe, citim în acest articol că:

"... In mai sus amintita carte, cei patru autori francezi aduc acuzații întemeiate împotriva lui "Amnesty International", și anume că organizația falsifică cifrele, că tot ceea ce se petrece în țările comuniste, pune la o parte, ba chiar măsluiește, orchestrând atacuri împotriva Marocanilor, Argentinienilor, Chilienilor, Turcilor, Salvadorienilor și altor regimuri ce sunt silite să lupte zilnic împotriva prietenilor KGB-ului sovietic". Astfel: în "Raportul anual din 1981", "Amnesty International" dedică 358 de rânduri pe tema drepturilor omului din Coreea de Sud, dar numai 81 rânduri asupra grozăviilor ce au avut loc în Cambodgia"... "Cu alte cuvinte, această organizație umanitară este, neoficial, legată de aparatul de infiltrare a comunismului"...

Aceasta este, desigur, o acuzație gravă adusă organizației "Amnesty International". Ba chiar mai mult: o rușine, o mare și sfruntată rușine istorică ce dovedește, nici mai mult nici mai puțin decât că: pentru a păzi oile, au fost aduși în turmă, lupii...

Nicolae NOVAC